

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Пословни број: **К.В. 4/2006**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од **21.04.2008.** године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан свима.

НАСТАВЉЕНО 21.04.2008. ГОДИНЕ

СА ПОЧЕТКОМ У 09:45 САТИ

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је веће у неизмењеном саставу, а да су присутни:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Кнежевић,**
- **Пуномоћници оштећених адвокати Лозналијевић-Даниловић, Баровић и Томић,**
- **те браниоци оптужених адвокати Заклан, Продановић, Перковић, Вукотић, Перески, Штрбац, Дозет, Ковачевић, Јелушић, Ђурђевић, Бељански, Бојков и Машић.**
- **Одсутни су браниоци адвокати Јеврић Зоран.**

АДВ.СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Председниче уз Ваше допуштење и сагласност окр.Перића, ја ћу колегу мењати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Перићу, сагласан?

Опт. Перић је сагласан да га на данашњем главном претресу уместо недошавшег браниоца адв. Јеврића брани бранилац адв. Перески.

Надаље одсутни су адвокати Вујин, Пилиповић, Мијатовић и Кошћал, те Калањ, Станић, Рајић, Станојловић и Марић.

Као и браниоци опт. Мугоша Горана адв.Илија Радуловића и Слободан Сташевић.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Колегу Сташевића ћу председниче ја данас мењати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опт. Мугоша сагласан?

Опт. Мугоша је сагласан да га на данашњем главном претресу уместо браниоца адв. Сташевића брани бранилац адв. Бељански.

Одсутни су и браниоци опт. Драговића, адвокати Перовић и Марић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ДА СЕ ГЛАВНИ ПРЕТРЕС НАСТАВИ

ДА СЕ НАСТАВИ ДОКАЗНИ ПОСТУПАК

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Вукотић пре.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ја се извињавам. Ја бих Вас замолио пошто морам ускоро да изађем знате, замењиваће ме колега Бељански, а ако он буде излазио, он ми је рекао око 1, онда би то у наставку био колега Бојков, а са тим је сагласан Атанасијевић Иван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Атанасијевић сагласан? Добро, али отом потом, дакле кад напустите тог тренутка прво Бељански и евентуално Бојков. Уреду.

АДВ.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ако изађе, да. Хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уреду хвала. Ми смо за данас планирали три сведока. Обавештен сам да су приступили сви, је ли тако. То су Карловић Вилим, те.

Идете сад колега?

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је судницу напустио бранилац адв. Вукотић, а оптуженог Атанасијевића ће уз његову сагласност у даљем току поступка уместо овог браниоца бранити бранилац адв. Бељански.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала колега, можете ићи. Обавештен сам да један сведок чије саслушање смо планирали за данас тражи одређене мере заштите па ћемо отом потом. Касније ћемо видети одржаћемо оно посебно рочиште да видимо са сведоком због чега тражи да му се да статус заштићеног сведока, а позовите сведока Карловић Вилима.

Сведок ВИЛИМ КАРЛОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док не дође сведок Карловић Вилим само да вас обавестим да смо од трибунала у Хагу добили извештај везано за сведочење Шљиванчанина, дакле по њима, по њима она одлука о његовом привременом пуштању на слободу подразумева и забрану сведочења у судници, дакле добили смо разјашњење у том смислу, тако да тог сведока нећемо имати.

Добар дан господине Карловићу.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Добар дан. Поштовање.

Сведок КАРЛОВИЋ ВИЛИМ, са подацима као са записника од 13.09.2005. године, упозорен, опоменут, уз подсећање председника већа на заклетву за сведока, исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Карловићу име Вашег оца је Антон, је ли тако рођени сте?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Анто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Анто. Добро. Рођени сте?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: `70. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Загребу је ли тако?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: У Загребу, 27.10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Живите?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Вуковина, поред Велике Горице, Школска 22 а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Школска 22 а. Добро. Господине Карловићу саслушаћемо Вас и данас као сведока, као и оно пре, ево сад ће бити већ три године на јесен, је ли тако. Дужни сте казивати истину, за давање лажног исказа се кривично одговара. Нисте у обавези да одговорите на питања чијим одговором би себе изложили тешкој срамоти и знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. У овом смислу ја Вас подсећам само да сте тада кад сте саслушани пред овим судом у овој истој судници, те, те тог септембра месеца 2005. године положили заклетву за сведоке и ја Вас само подсећам на обавезе из те заклетве.

Господине Карловићу разлог што смо Вас позвали поново данас у ову судницу јесте вероватно сте чули да је првостепена пресуда од стране Врховног суда нашег укинута и ми смо у ситуацији да поново судимо. Дакле судимо из почетка, одбрана појединих оптужених је тражила да се Ви позовете и поново саслушате. Дакле па смо ми наравно прихватајући тај предлог позвали Вас и захваљујемо Вам што сте се овоме позиву одазвали. Дакле, прво да Вас питам да ли остајете при оној изјаву коју сте нам Ви дали тада 13. септембра 2005. године?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да остаје при тој изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављам да немате то ничим допунити, да ли сте се у међувремену евентуално чега присетили или сматрате да би нешто заслужило да се допуни и појасни у односу на ту изјаву коју сте тада дали?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па то је та изјава коју дајем цело време и при којој стојим. Сад можда неки детаљчићи могу бити другачији, али срж је та коју сам причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Пошто судимо «Јово наново», ми знамо шта сте Ви тада казивали, углавном сви људи у овој судници то знају. Само нам укратко реците дакле како сте дошли у ситуацију да се налазите у хангарима на Овчари, да сте спашени са тих хангара и касније да сте спашени и од двојице људи, ако сам добро схватио сутрадан са Велепромета или тамо негде. Само укратко, само укратко поновите, дакле не морате детаљно, али онако укратко шта се дешава са Вама у та два, три дана?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па ја сам заробљен у Вуковарској болници са 200 и нешто више људи, испред које смо значи по мени је то 20.11. ујутру негде око 9 сати, након тога смо одвежени аутобусима прво у вуковарску војарну и из вуковарске војарне смо завршили на хангарима Овчара. Значи, то је у некаквом периоду од 9 сати ујутру испред болнице до некаквих можда ајмо рећ на Овчари 14 до 15 сати да је било кад смо тамо завршили. Сад ја не знам, Ви сте мени рекли да ја то скратим колико могу, па сад овога ја сам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Излазите из аутобуса?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да, па добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И схватио сам тамо упознали сте се са једним припадником војске?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Јесам да. Мој аутобус је како се ја могу сјетити чини ми се био предзадњи од тих 5 аутобуса и систем је био када су аутобуси стали на тој једној цести која је водила практички паралелно са хангаром Овчара, ту би људи изашли и по мало у шпалиру, у реду ишли према том шпалиру који је био испред хангара Овчара и док сам стајао кад сам у ствари изашао из аутобуса, док сам и ја стајао и чекао свој ред, ступио сам у ствари у контакт са једним од војника. У ствари обичај је оно војника био док смо ми стајали од куда си, шта си, тко си и тако оно то су она та класична питања која су нам постављана и у том контакту сам ступио са једним војником за којег сам после и сазнао и како ми се и представио својим надимком да се ради, по надимку ћу рећи, Штуки неком. Тад у том шпалиру смо ми успоставили контакт са неколико речи где је он мене питао откуда си, из Загреба, на то је он онако споменуо као па шта ћеш ту шта радиш ту и тако. Вели, онда је он мени рекао да је он из Руме, не шта сам ја, у ствари он је мени рекао ето видиш каже ти ћеш завршит ту, а ја још који дан сам у војсци и идем у Руму, жене, комбинације, весеље и тако. Ја сад мало својим сленговским речником говорим, и на то сам му ја споменуо да сам ја у Руму долазио да сам

тамо имао једног пријатеља и ту смо ми успоставили тај некакав контакт. И како сам се ја приближавао хангару, том улазу пред шпалир, ја сам га питао у једном тренутку што ће бити са нама, шта се догађа, вели он све ће вас вели ви ћете сви ту завршити, као убиће вас, тако у том смислу нешто. Речено ми је у ствари да ми нема помоћи. Ја сам само у једном тренутку рекао молим те је ли ме можеш спасити, он је мени рекао као вели тешко, немогуће. И ја сам онда ушао у хангар, у ствари прво сам прошао кроз тај шпалир гдје смо остављали све ствари и гдје смо оно документе, новце, слике, ко је шта имао и на тој хрпи смо остављали и након проласка кроз тај шпалир смо улазили у хангар где је опет ишла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли добили батине у шпалиру?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па јесам, али у шпалиру ви нисте могли, није то трајало дуго у шпалиру, практички док сте се ви скидали и остављали ствари догађала се туча, сад по некој мојој процени након оволико година то се могло можда догађати неку минуто ако је трајало, значи неког реалног времена јер шпалир је практички био пролазна једна фаза, е сад колико сте се затекли, колико сте отприлике неко дуже, неко краће и тако, али углавном није се ту дуго догађало у шпалиру. И онда када сам ушао у хангар, у хангару је онда била друга рунда батина, макар је опет морам бит искрен и реалан да ја нисам ни у хангару дуго био. Ја сам и у хангару био можда коју минуто јер у том тренутку је опет тај војник којег сам ја споменуо под надимком Штука дошао са једним официром и ајмо рећ мене су извадили из хангара. И онда сам ја како сам излазио из хангара, знам да ме је тај официр је рекао Штуки кажи изведи га вани поред хангара и рекао је точно овим речима «чувај да га четници не убију», тако му је рекао. И Штука, добро ту је било и још неких војника јер нисам ја једини био издвојен, било је још људи који су били издвојени и још је било војника који су чували нас 6 или 7 колико нас је било тамо који смо спашени и више-мање ја се сјећам још једног, сад ја ћу вјеројатно фулати надимак након толико година који се представио као Муица или Муицон или тако некако надимак, који је био цјело време уз тог војника Штуку којег ја наводим. Ми смо ту сад стајали сигурно једно можда и сат времена је се моглод огодит да смо стајали код тог хангара и гдје су нас стварно чували док се у хангару догађала та туча и практички цјело време су се унутра људи тукли. Знам у једном тренутку да ми је остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је овај Штука све време са вама?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Он је углавном цјело време са нама, он је пар пута улазио и излазио из хангара али је више мање цјело време био са нама. Занимљиво је то да кад сам ја изашао из хангара пошто сам имао, а то су Срби звали «зенге», макар не знам зашто, имао сам те жуте чизме, то су «Борово» оне «канађанке» и да ми је он у том тренутку он ми је рекао да скинем те чизме и још сам, са те хрпе смо некакве ципеле сам ја, смо узели и још ми је он некакву јакну дао и знам да је и тај Муицан који је, ја га зовем Муицан не мора бити да је то тако точно тај надимак, још су нам чак и дали су нам новце као јер ће они нас

негдје на сигурно одвести, па да онда имамо мало тих новаца док не одемо на ту размену. Још један детаљ везан уз тог војника Штуку, ја сам имао ето у том шпалиру нисам скинуо прстен, имао сам још увек кад сам ушао у хангар и изашао вани, имао сам прстен свој вјенчани на лјевој руци, и онда је он рекао вели скини тај прстен неко ће ти прст одсјећ каже због тог прстена и ја сам прстен скино и нисам га хтјео бацити на хрпу и рекао сам њему ево га теби, узми га ти и чувај га. Он није хтјео узети тај прстен и ја сам га пар пута замолио, па реко дај узми га нема везе не треба ти бити неугодно узми и чувај га можда ћеш ми једног дана моћ вратити и онда он је узео тај мој вјенчани прстен, сад не могу се точно сјетити на коју руку га је покушавао ставит, али знам да га није могао ставити на прстењак руке и да га је ставио на мали прст од једне руке, ево то ми је рецимо остало у сјећању. Углавном значи они су нас чували то једно вријеме, већ пред ајмо рећи пред пад, пред мрачак већ оно завшавао је дан, престала је та туча у хангару и ми смо били уведени на некакво пописивање у хангар. Након тог пописивања смо са комбијем одвежени прво кратко на Велепромет и са Велепромета били смо у комбију нисмо практички ни излазили и са Велепромета смо завршили на «Модатексу», након чега смо опет враћени на Велепромет друго јутро. Пазите то је сад ова најкраћа верзија коју сам ја, ми сад можемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, реците ми ту док чекате испред хангара да ли изводе неке људе можда напоље са преке стране хангара и да их се лишава живота? Или боље рећи да ли је ико лишен живота ту за то време док сте Ви ту били присутни, а да сте Ви то запазили?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Нисам, ево ја ћу бити искрен ја се не сјећам се никаквог лишавања живота испред хангара. Ја се само сјећам да је једна мајка док смо ми чекали поред хангара дошла и запомагала за некаквог свог сина који је болестан и ретардиран. Тако тога се сјећам и да је једног пуковника или потпуковника, ја знам да је тај чин, рећи ћу вам зашто знам, тражила је прво тог официра за ког сам после сазнао да је пуковник или потпуковник, тражила је да јој се изведе син, да он нема везе са тим, да је ретардиран, чак мислим да је спомињала и да је Србин и тако, након чега је он ушао са том женом у хангар и извео тог момка и знам да јој се представио, ево вели идите одавде и знајте да вам је живот сину спасио, е сад то је једно презиме које опет не могу се точно сјетит, знам да је рекао пуковник или потпуковник мени је стално у глави Ивановић, Иванковић, Јованковић тако нешто је, то ми је углави. То је једина особа које се ја сјећам да је значи изведена из хангара и да је отишла значи да није остала нити са нама, нити у хангару, а за неке друге ствари ликвидације и тога испред хангара за време док сам ја био тамо, ја се тога не сјећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како бисте нам описали тог Штуку?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па пазите, Штука је био што се ја могу, ја имам некакву фацу у глави, е сад тешко ће ми бити доста лице описати, али колико га се ја сјећам он је био негдје моје висине, да ли је мало био вишљи од мене значи

моја некаква процена да преко 180 цм није висок. Имао је кратку косу, оно кратка коса колико се сјећам и чини ми се да је био онако глатког лица, сад да ли је он можда био рјеђе браде али знам да није био оно ни брадат ни ништа и имао је накакву јакну на себи, знам да је имао, мени је у сјећању остала та нека јача пушка, рецимо «пумперица» би је ја назвао, ево тога се сјећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква јакна?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Чини ми се да је имао неких можда 74-5 кила, негдје ајмо рећ, јер сам и ја у то време такве конституције био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква јакна?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па мени је у глави остала некаква краћа јакна, да није типично оно била војничка оно како је ЈНА имала, него да је био, он је мени у ствари чак рекао да је он војник ЈНА, да има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, рекосте да Вам је рекао да му је остало још неколико дана?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да, да му је остало још неколико дана наводно и тако. Једино што после када сам сазано и са овог суда и то његово име, онда ми је остало нешто што ме збуњује и дан данас, а то се добро сјећам пошто кад смо се ми изводили ван он је мене питао у једном тренутку како се ја зovem, као да знам тко си што си, ја сам му рекао Вилим и питао сам га как је твоје име да ја тебе запамтим и он се мени представио, он је рекао да је Штука и после сам ја и чуо из комуникације да је он Штука и да га зову Штука, али у једном тренутку само је рекао ја сам Илија, ево тако ми је рекао, вели али зову ме Штука и мене је увјек збуљивао тај Илија за ког сам сазнао да после није Илија, е сад шта је он хтио са тим Илијом то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви после сазнали да он није Илија?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па сазнао сам и на, знам ја мислим да је Спасоје, Спасоје Петковић да је, да му је име. Мислим знам да је то тај човјек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд занте да је то?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да ли можда сам и на овом суду сазнао или у Хагу или не знам, углавном знам да је име ја мислим да је Спасоје Петковић, је ли тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали прилике да га видите, да га сретнете, да га?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Посље, не никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније, да Вам се покаже његова фотографија, било шта слично?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Овако, ја још морам рећи један детаљ који је везан, ја сам у једном часопису, да ли је то часопис ЈНА или да ли је то, нашао његово име презиме са надимком Штука, чини ми се да је у том часопису он био један од два војника који је награђен, тако нешто. А тај часопис сам нашао у једној кући за вријеме операције «Олуја». У тој кући је било оно тих часописа,

часописи које је издавала војска, сад да ли је то ЈНА да ли је, какав је часопис и како се звао не сјећам се. Већ сам тад у бити схватио да то није тај Илија како се он мени представио, али сам знао да је то тај човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Олуја» је '95. године?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тада сте у неком часопису?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да, то је код једне куће у једној шупи су нађени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, и тада сте у неком часопису војном?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Тако, случајно сам дошао, значи догодило се ево и отворио сам тај часопис како смо гледали оно те часописе, то је нама увјек било занимљиво што пишу са друге стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате што Вас питам све ово, господине Карловићу, и прошли пут сам Вас то питао, што он негира да Вам је помогао тај дан на било који начин? Остаје мало чудно, ево у овој судници смо га питали и предочавали смо му Ваше тврдње да сте га Ви спасили, да Ви тврдите да га је он, да Вам је он помогао и он то негира, ма каже коме нисам ја могао никоме да помогнем, нисам ја каже никоме, коме да помогнем ја сам био тамо један војник који се низашта није питао, па нам остаје чудно.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Ево гледајте овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О чему се ради?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Ја знам овога да је он мени помогао и знам да је био, био је млади војник, али сам скужио да га се цјени тамо, он наравно није био у некој улози заповједника тамо, о том ја не говорим, али дефинитивно они и још неки људи који су били самном ми је помогао, ја не знам зашто он то негира. Ја заиста мислим питање је мени постављено у том контексту, не знам зашто он то негира, он је мени помогао и био је коректан и према мени и према тој групи која је била чувана, наравно био је са њим тај још један Муиџан, чини ми се још један момак да је био али не могу сад више да не би сад нешто криви рекао, али он је мени дефинитивно поморао. Ја не знам зашто он негира, да ми није помогао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта се даље дешава са Вама, кажете комбијем сте одведени на?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Ајмо рећ кратко на Велепромет и иза тога смо завршили на «Модатексу» и са «Модатекса» значи ту ноћ кад смо преноћили, на том «Модатексу» су биле онако жене, старци, дјеца и нас 7, да 7 нас је било, довежени смо на тај «Модатекс», међутим за време вечери је дошла једна скупина, а мислим ја морам рећи тако четника који су се тако и представили, која је дошла на тај «Модатекс» и тај човек који је нас тамо чувао са неким обичним, ајмо рећ редовним војницима, звали су га Деда и дигли су на њега галаму да шта ми радимо ту, да тко смо ми, да ми случајно не би отишли са овим другима који су требали ујутру рано ићи са аутобусима, те жене, дјеце и тако и да обавезно морамо остати тамо, да ће они ујутро доћи по нас. И тако је и било ми смо

преспавали ту ноћ, тамо преспавали отом потом, преспавали али смо провели, преспавали смо ту ноћ тамо и ујутро рано су ови сви остали отишли, а нас 7 је остало и онда је опет та иста група четника дошла и ујутро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само Ви наставите.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Та иста група четника је дошла и ујутро и на Деду је дигла, ајмо рећ галаму да ће нас они доћ одвести и тако, на што је Деда рекао да морамо остати мало поспремит ово тамо што је остало иза ових људи. Иза тога та скупина четника одлази, ми поспремамо те ствари које смо требали тамо у том «Модатексу» и Деда нас значи пејешке одводи на Велепромет и још нам је рекао вели нећу вас моћ сачувати идемо на Велепромет тамо је Војна полиција, тамо ћу вас предати јер се на неки начин и тај Деда се бојао да не би опет ови дошли па да нас вјеројавно не убију. Тај Деда је био тотално коректан, са свим тим војницима који су били тамо добили смо чак и оно јести и попили смо, оно неку конзерву смо појели и тако. И завршававам на том Велепромету. Значи по мени је то 20. Овчара, значи 21.11. је боравак на Велепромету. Е сад на Велепромету ту сад долази тај други дио приче који је мени на неки начин већа траума него што се догађало на Овчари, јер у ствари на Велепромету кад сам ја дошао у некакво време, некаквих можда па не знам 12, 1, 2 то је сад о времену разговарати након толико година тешко ће бити прецизно, али па до навече док ја нисам изведен углавном су извођени људи и колико се ја могу сјетити, извођени су од стране двије групе четника који су исто долазили и изводили људе и иако је нас тад чувала тамо некаква мислим Војна полиција је била, бјели опасачи, међутим они су људе давали на располагање ајмо тако рећ тим групацијама. По мене негдје значи у вечерње већ доба, јер знам да је већ био мрак, по мене је дошла једна скупина која тај дан једанпут у тој мојој просторији гдје сам ја био на Велепромету, значи није ни једног човјека до тад извела, значи први пут сам их видио, извели су мене и значи кроз Велепромет на једну улицу са стражње стране. Након можда једно стотињак метара хода дошао је један ауто гдје су ме ставили у ауто, ја сам одвежен у ту једну кућу. Е сад мени је у сјећању да се ради ајмо рећ о подручју Петрове Горе, сад да ли је то то, не знам. Углавном у тој кући кад сам уведен, у ствари они мене кад су извели као била је некаква прича да идем на испитивање код мајора и чим сам ја изведен отрага и кренуо пјешке, ја сам у ствари знао, реко сам овога не идем ја код мајора ви ћете мене сигурно убит, не, не нећемо те убит и онта так оно ходали смо до аута, дошли у кућу. Међутим, кад сам дошао у кућу онда је ту почела једна друга прича, почело је оно псовање, галама, онда у бити ја сам сазнао овај се један представио као Белгија, другог су звали Чедо, тај старији човек што ме је изрезао по тјелу негдје у меморији ми је Смиљан, али не мора то бити да је то тако, углавном сјећам се добро Белгије и Чедо, њих двојице се сјећам по тим надимцима и ја сам ту био постављен за један стол. Па оно прво је било вербално малтретирање откуд сам, шта сам, не знам за кога навијам, шта тражим у ЗНГ-ама и тако, сад добро ја покушававам бит

максимално фин са свим тим рјечником јер сад да не употребљавам све то мислим да нема смисла, јер све оно што најгоре псовке које су се могле употребљавати су употребљаване и наравно почела је мало туча и ја сам у једном тренутку рекао да, реко знам оно да ћете ме убит, реко оно жедан сам, имам само жељу да се напијем воде, онда ми је Белгија ту једну флашу ставио пред уста, на, прво ми је у ствари понудио ракију, а ја сам оно као културно рекао не пијем алкохол, онда ми је он дао неку ваљда је то била вода коју ми је прољевао испред уста. У међувремену тај којег ја зовем Смиљан, тај старији ми је разбио флашу од главу и изрезао ме по руци и по леђима. Белгија ми је пробао упаљачем палит брадавице и руку и онда оно како се упаљач гасио онда је узео једну свјећу са стола па је то исто радио са свјећом и испред мене је била још једна женска особа која их је цјело време наговарала да ме они силују а да ће ми она гениталије одрезати. Мени иза леђа како сам ја сједио, ајмо рећ на средини тог стола њих је можда унутра било 15 до 20 људи, мени је иза леђа цјело време био тај Чедо са пушком на глави и углавном то док се све догађало и у тренутку кад се требало догодит да ја некуд будем одведен на некакву тортуру и кад су они мене дигли иза стола да идемо, у том тренутку су ушла два човјека о којима сам ја причао на прошлом суђењу, а ради се о Марку Љубоју и о Кинезу и ту почиње борба за мој живот.

Сад ту је практички била борба за живот, јер и њих двојица су ушла са оружјем и они и ови унутра су потегнули оружје и ови значи Белгија, Чедо и остали нису ме дали њима, а онда Кинез је прошао око стола, примио ме за руку извео ме ван, ставио иза својих леђа, још је био тај један дугачки хогник, онако дужи мало ходник, Маре је држао и пиштољ, Кинез је имао једну, мислим да је био ми смо то звали «ПМ» онако мало јачи, јача пушка и углавном тако смо изведени на оно изашли смо на то једно двориште, ја се сјећам да ме је Кинез ставио иза својих леђа. Ја сам био значи иза леђа Кинезу и Мари а ови су сви изашли на двориште са упереним оружјем још сјећам се да је Кинез овога говорио јесте га Ви заробили, је ли знате како се треба поступати, оно доста је срања са заробљеницима се треба поступати по праву и тако. И сад на том дворишту, они су још цјело време и тај Чедо и Белгија су говорили дај само пусти још њега, остави га, шта сад морате се ви мјештати, оно било је баш оно свађа да се мене спаси. И углавном је Кинез је рекао вели «само преко мене мрвог можете да га убијете» и након, и сад у једном тренутку су они попустили како је Кинез и Мара како су оно били упорни и они су у једном тренутку је попуштена ситуација, изведен сам оно Кинез ми је рекао оди на улицу, ја сам изашао на улицу и сад оно како сам ја био горе гол јер су ме скинули, ја сам оно ставио руке на главу, ишао испред Кинеза и испред Маре и након неког времена сјећам се да ми је, сад не могу се сјетити да ли ме је Кинез или Мара, неко ми је рекао ајде спусти руке доле и они су дошли оно како су били једно време онако мало даље иза мене, онда су дошли скроз близу поред мене и ту сам ја, сјећам се ја сам оно покушавао

мало успоставит комуникацију јер сам осјетио у једном тренутку да постоји шанса да ме се, осјетио сам да је то то, да би могао бити спашен. И сада сјећам се онако, Кинез је ишао са моје десне стране, он је онако био је озбиљан, није баш, мислим нисам баш пуно са њим комуницирао, али сам зато са Маретом, цјело време сам га нешто испитивао, чак оно релативно је био досадан па шта, откуд, шта, како и рецимо пошто сам вјерник и вјерујем у Бога и то ми је остало упечатљиво, оно питао сам га па зашто ме спашаваш оно, каже он ја сам Србин који вјерује у Бога, ево то ми је и дан данас ми је то у сјећању и углавном сјећам се да смо дошли у једно двориште, у једно двориште код једне жене и Белгијанац је опет дошао и опет је тражио да ме као «само још њега, дај ајде па шта па пустите само још њега и говото», међутим ту је било исто оно «не, макни се, немамо шта разговарат» и из те куће завршавамо опет у некаквој кући коју сам ја претпоставио да би можда могла бити неако заповедништво Војне полиције, али знам да је, значи то је мени у глави али не мора бит да је то заповедништво, углавном дошли смо до неке куће где је била опет некава војска са неаквим часником, официром, је ли. И ту смо ми сви, тај официр, још не знам сад колико његових војника, Маре, Кинез, сви смо ушли у тај транспортер и поново смо враћени на Велепромет.

Сад што је битно рећ да након тог догађаја на Велепромет, кад смо се вратили на Велепромет прво је онако избила онако једна прилична свађа између Марета и тог заповједника, да ли је он био заповједник вода Војне полиције или је само био десетине или не знам ни ја, углавном знам да је Маре на њега дигао галаму «шта се то ради, зашто се људе не чува» и био је тај часник о ком сам рекао да је са нама дошао на Велепромет, који је чак у једном тренутку морао интервенират «па добро људи полако немојте, нећемо сад између себе», оно јер је била доста жестока свађа зашто, што се то догађа и значи ту су Маре и Кинез се вербално свађали са тим заповједником који је нас као требао чувати на Велепромету, али битно је рећи то да након тога је покренута једна акција спашавања свих људи са Велепромета јер на том Велепромету тај дан док сам ја боравио је једно 10 људи изведено и убијено, онако у релетивној близини тог Велепромета јер су се чула и запомагања и крици и јаукања и тако. Тако да је осим што је мене спашено, направљена је једна интервенција јер иза тога долази заповједник из вуковарске војарне, да ли је он био заповједник војарне или није, долази са својим људима са аутобусом, гдје свих 60 људи се одводи у вуковарску војарну ту ноћ, чува их се и ти људи завршавају у Сремској Митровици и ти људи су данас вјеројатно је већина њих живих. Значи осим што сам ја овога спашен тај дан индиректно су спашени и остали људи, јер тај Велепромет је стварно онако, рећу својим рјечником како сам и доживио, баш била клаоница. Тако да, наравно ја сам сад ову причу на Ваш захтјев скратио, али надам се да сви овдје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, зато што пре две и по године смо је чули са пуно, пуно детаља. Реците ми ово још, какве су Ваше импресије или Ваши утисци, да

ли се они познају међусобно, Кинез и Маре, Мара са тим Белгијом и овим осталим из те групе, да ли се имајући у виду начин на који комуницирају међусобно да ли се по Вама да ли се они и знају?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па пазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се познају.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Јако ми је тешко сад одговорит баш да ја сад могу претпоставит да ли се они познају. Ја сам само схватио с обзиром да је њих унутра било 20-так, 15-20, нема везе, поприлично онако већ је ту било и алкохола и свега, ја само оно што могу примјетит да су и Кинез и Маре имали један ауторитет код њих, значи да су били поштовани, а сад да ли се они познају, пазите из овога, из мог сад гледишта не сјећам се сад неких детаља, не могу се сад толко сјетити да је неко некога звао именом и то. Ја се сјећам, мени је остало Кинез, Мара, Белгија, Чедо и то, али не могу сад ја рећ да сам ја сигуран да су се они познавали, али знам оно што је мени остао дојам, самим тим и начин на који су ме спасили, да су имали и оружје уперено једни у друге и да се на крају ипак фала Богу није ништа догодило у смислу да неко на неког пуца, да су и Кинез, поготово Кинез и Маре, имали су један ауторитет и ајмо рећ респект са стране ових других. То је оно што ја могу рећ, сад не могу гарантират да су се они сви знали. То је са моје стрене доста тешко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад ћемо Вам показати једну фотографију па пробајте да нам одговорите на то да ли некога можда препознајете са те фотографије. Ја молим режију да нам на монитор у судници прикаже снимак са документ камере.

Имате фотографију на свом монитоту господине Карловићу?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Видим да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да се изоштри? Не може оштрије ја мислим. Добро, добро. Немојте сад излазимо ван габарита, добро. Не може, не може боље.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Пазите овај десни ми је, мени значи десни ми је онако мого би рећ да ми је познат, али знате тешко ми је оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете га повезати ни са ким? Значи особа на десној страни фотографије?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ово са белим повезом око главе, је ли тако?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да. Овај са мало ужим лицем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро. Добро, захваљујем. Питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само једно разјашњење председниче, редослед одвођења или доласка са Овчаре, да ли се иде прво на Велепромет па у «Модатекс» или у «Модатекс» па на Велепромет, само то ме интересује?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Кратко, прво Велепромет па онда боравак у «Модатексу» и повратак на Велепромет други дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутрадан?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутрадан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зато што је испред себе имам транскрипт са претходног саслушања сведока, само да нађем која је то страна.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Могуће да сам испоставио тај, изоставио Велепромет ако могу овако одмах додати, али тај кратки боравак, то је само са возилом у двориште и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Страна 5 председниче. По томе би испало да је прво био «Модатекс» па после Велепромет, а чини ми се да сад каже обрнуто? Ево прочитајте само.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Пазите, битно је да не стављамо толико нагласак на тај кратки долазак у Велепромет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не видим ја уопште, сведок говори о столарији, сведок говори о столарији.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: То је Велепромет, ту просторију зову столарија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само моменат, само моменат. «Почело је неко пописивање, у том пописивању нас је 7 пописано, уведени смо у хангар кад су батине престале и нас је 7 пописано тамо код неког официра, углавном смо неким комбијем нас 7 одведено на складиште «Модатекс» у Вуковар».

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да, ту ја не спомињем тај кратки боравак у Велепромету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Мислим то је. Али могуће ја га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро дакле кратко у Велепромету, потом на «Модатексу», па поново назад на Велепромет.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Кратко. Да. Могуће јер нисам ни у Хагу пар пута спомињао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуномоћници, одбрана? Даћемо прилику колегиници Ковачевић, овог сведока саслушавамо по њеном предлогу, па дакле колегиница Ковачевић нека прва поставља питања.

АДВ. СНЕЖАНА КОВАЧЕВИЋ: (Бранилац окр. Милојевић Предрага) - Може ли сведок да нам појасни евентуално обзиром да каже да је дошао мисли у претпоследњем аутобусу, а неспорна је чињеница да је касније током тога свега што му се догађало упознао Милојевић Предрага званог Кинез, да ли сада може да реконструише да ли је, да ли може да се сети је ли да обнови сећање, да ли је за то време док је био испред хангара, видео Милојевић Предрага у шпалиру?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то је добро питање. Овај, дакле сад по Вашем најбољем сећању ево упознали сте Марета и Кинеза.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутрадан. Описали сте у којим околностима.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вас бранилац пита и ја ево, да ли сте те људе, да ли сте ту двојицу људи видели и претходног дана испред хангара на Овчари?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Не, ја нисам ни једног ни другог видио. Ја их нисам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Добро.

АДВ.СНЕЖАНА КОВАЧЕВИЋ: Добро. Следеће моје питање би било у тој ситуацији када заправо долази до његовог спасавања од стране Марета и Кинеза, да ли је та ситуација била таква да је и њихов живот, мислим на Кинеза и Марета био у основи угрожен?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па мислим да је то јасно из казивања сведока, да је то јасно. Пушке уперене, једни у друге су уперили пушке, мислим да је све јасно.

АДВ.СНЕЖАНА КОВАЧЕВИЋ: Добро.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Могу поновит још један пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, нема потребе, нема потребе, мислим да је то јасно заиста.

АДВ.СНЕЖАНА КОВАЧЕВИЋ: Следеће моје питање, када је одвожен комбијем са Овчаре, прво је ли на Велепромет, може ли да појасни ко је био све у комбију са њим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте свих седморица вас што сте издвојени ту били, рекли сте да вас је ту 6-7, испред хангара.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па 7.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сви седморица у том комбију?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па сви смо били, сви смо били свих 7 и још је био тај човјек кога зову Мујџон и био је и Штука са нама у комбију, и био је ја мислим још један возач, ево али се сјећам нас 7, Мујџана и Штуке се сјећам сигурно, наравно и возача који је возио.

АДВ.СНЕЖАНА КОВАЧЕВИЋ: Да ли то значи да је Штука био у комбију?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да, то значи да је био у комбију.

АДВ.СНЕЖАНА КОВАЧЕВИЋ: И отишао је на Велепромет?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То он каже.

АДВ.СНЕЖАНА КОВАЧЕВИЋ: Са њима. Добро. А да ли му је можда познато да ли је видео даље Штукино кретање кад су стигли на Велепромет?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Ја сам питао Штуку, како сам се некако у том тренутку осјећао сигурно уз њих јер су стварно и Штука и тај Мујџан били оно тотално коректни према цјелој тој нашој скупини, ја сам га у једном тренутку питао је ли можеш остати ти ту са нама док нас не одвезу негдје на размјену и то, он је рекао «не, ја морам ић даље, ми морамо ић даље», вели «ту ћете бити сигурни». Говорим кад смо враћени на «Модатекс», да ли је тај Велепромет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, шта је то даље. А шта је то даље то не знате, немате представу да ли је то повратак назад на Овчару или нешто?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Он је реко да мора ић натраг, да се мора вратит, а сад ди не знам, наравно да ми није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро.

АДВ.СНЕЖАНА КОВАЧЕВИЋ: Да ли то значи да је Штука ишао и од Велепромета до «Модатекса», да се у «Модатексу» растају?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Не, не, ми се растајемо у «Модатексу», ми су у «Модатексу» растајемо. Мало сам можда сад унео помутњу што сам хтјео, ајмо рећ, бити прецизан па сам споменуо тај Велепромет, али то је један кратки боравак био, ми смо ушли у двориште, спаркирали се, ту су они нешто изашли ван, расправили и поново у комби и на «Модатекс».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте излазили из комбија за то време?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Колико се сјећам на Велепромету не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Добро.

АДВ.СНЕЖАНА КОВАЧЕВИЋ: А колико је то трајало, да кажем од момента кад одлази са Овчаре у комбију па до момента кад се растаје од Штуке на «Модатексу»?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па гледајте ја ћу опет морат рећ да ми је доста тешко баратат са неким појмом времена, али то није могло дуго трајат, Овчара, растанак на «Модатексу» је можда 15-так минута, ево могуће и до пола сата у тим неким оквирима.

АДВ.СНЕЖАНА КОВАЧЕВИЋ: А колика је удаљеност од Овчаре до «Модатекса» и Велепромета?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Опростите, али стварно немам појма, оно знам да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате Ви ту неку представу?

АДВ.СНЕЖАНА КОВАЧЕВИЋ: Мислим временски?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Велепромет и «Модатекс» су релативно близу јер смо други дан ишли пјешке од «Модатекса» до Велепромета, е сад да ли је то можда 500 метара или је километар, не знам. Од Овчаре смо се морали возит, тако да има ту нека удаљеност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли описати тај комби мало?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па сјећам се да је имао неке гајбе, да су за крух и по мени је бјела боја у питању. Сад ево да ли је, знам само да су биле гајбе унутра, оне кошаре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте у оном претпостављам, оном товарном делу?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви ви?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Сви ми, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Штука и ?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Штука и Мујџан исто у том делу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И они исто у том делу?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А напред, возач?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Напред је возач, чини ми се да је још један био са возачем али нисам сигуран и ја чак ни фаце возача не би се, значи не могу се сјетит, мени је и Штука ко Штука ја га имам свој један опис у глави који ја памтим, али исто да ли је то то, да ли је формулација у мојој глави остала та, не знам. Тако да.

АДВ.СНЕЖАНА КОВАЧЕВИЋ: Да ли је после њих на Велепромету остао било ко за размену? Да ли му је познато то, јер каже је ли одведени су у касарну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас око 60 рекосте.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Мислим моја процена зато јер је пун аутобус био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Аутобус је био пун, па значи таква је нека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас бранилац да ли је после вас, да ли је неко остао на Велепромету?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Оно што сам ја могао видјет просторије значи из које сам ја изведен, није остао нитко, сви су одведени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је у неким другим просторијама била?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Има тамо још и складишта и свега, нисам могао видјети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, разумем.

АДВ.СНЕЖАНА КОВАЧЕВИЋ: Добро. Немам више питања. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Заклан.

АДВ.МИЛАН ЗАКЛАН: Само једно питање, ја сам разумео сведок је био у болници?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

АДВ.МИЛАН ЗАКЛАН: Да ли нам сведок може, да ли се сећа, кад је изведен из болнице, датум, само датум ме интересује?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је то, рекао је то и данас.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: По мојој хронологији то једино може бити 20.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је 20. по њему.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: 20. у јутарњим значи сатима, око 9 сати цирка је ли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако каже. Кажете по некој Вашој хронологији, да ли имате ишта што би Вас опредељивало да то и јесте 20. дакле да се вежете због чега се вежете за ту временску одредницу?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Пазите, ја вам идем у бити кад сам то се сјећао о томе, идем мало хронологијом уназад јер точно знам кад сам дошао у Сремску

Митровицу, то је 22.11. и кад се вратите по догађајима точно вам се поклопи дан да је то то, а и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле 22. сте били у Митровици и онда у односу на то кад?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем. Даље молим.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је било жена неких тамо, у хангару, испред хангара евентуално?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Ја се не сјећам, једино та жена што је дошла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По сина?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: По сина да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А неке од заробљених или у болници?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Не, не, не сјећам се.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је чуо кад за име и презиме Ружица Маркобашић?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Нисам, немам појма. Иначе ја сам из Загреба тако да нисам ни могао познавати некога од домаћих Срба или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А у овом комбију, колико је вас све заједно било заробљених?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па 7.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже 7 и ова двојица.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А колико вас је било одвојено у Велепромету, испред?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумем браниоче.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Мало ми није јасно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је свих 7 који су одвојени, одмах отишло тим комбијем или кансије?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Не, сви, ми смо свих 7 цјело време значи до Велепромета.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, да ли је пао мрак тад кад сте Ви кренули? Је ли био дан?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Пазите то је било пред мрак, значи није био још онај типични мрак, значи ајмо на прелазу дана и вечери оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су вас повели са Овчаре?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да се разумемо говоримо о покрету са Овчаре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О поласку са Овчаре, то, управо то. Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је био, значи био је дан, је ли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па каже на прелазу.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Сумрак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сумрак.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Таман је оно, пардон, таман на прелазу дана на вечер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми да ли је био некакав Белгијанац, белгијски новинар тамо у заробљени или да је ишао са вама, да ли Вам је познато?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви то знате?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Не, ја се једино сјећам Синише Главашевића од тамо, не, белгијског новинара се не сјећам, није ми нигдје у глави.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А реците ми да ли сте упамтили неког крупног човека који је заробљен, а зове се, надимак му је Бојлер?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јелушић, па Дозет.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Председниче ја бих замолио да сведоку поново предочите ону фотографију, она три лица. Моје је питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете поново да сведоку покажемо ову фотографију?

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате неких питања у вези те фотографије?

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Да, везано за ту фотографију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајте једино питање везано за ту фотографију јесте да ли кога познаје, сведок не познаје никога и не знам шта бисмо могли да га питамо. Дајте, молим режију да нам на мониторе поново да снимак са документ камере, молим вас.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Сведок је рекао да му је једно од тих лица познато, колико сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, рекао је то је овај са десне стране.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Замолио бих сведока да одговори шта му је познато да ли лик, лице или одећа или комплетна појава?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Председниче ја се противим овом питању, мислим више је него индикативно шта хоће бранилац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па није, није спорно. Сведок је рекао што је рекао, да му је особа са десне стране на неки начин позната и то је то. Можете ли нам ишта више рећи о.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Ја кад сам погледао ову фотографију, ова три лица, десна особа ми је позната, позната ми је значи чим сам је видио нешто ми је у глави познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е добро.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Али да нешто друго кажем, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мени је јасно све, браниоче претпостављам и Вама.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Захваљујем. Сведок је рекао да је Штука имао неку јакну, кратку јакну, може ли мало детаљније рећи о каквој се јакни ради и да ли има сличности ова јакна на слици са том јакном коју је?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Мени је у глави била кратка јакна сличне боје каква је овдје и ово лице које је овако шпичасто, шпичасте, ја стварно никад ни на једном суђењу нисам хтјео тврдит нешто што нисам 100% сигуран, јер то су увјек осјетљиве ствари, овај човјек ми је познат, јакна на Штуки је сличне боје, краћа је и то је то. Ја се не могу сад сјетит тих детаља да ли је имао ове опасаче, по мени на Овчари је имао неку велику јачу пушку «пумперицу» и то је то. Облик лица је био тај исто шпичасти, да ли је то тај човјек не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Хвала Вам, ја сам задовољан са оваквим одговором заиста. Још само једно питање везано за ту пушку која се спомиње, значи «пумпарица», може ли сведок нешто ближе рећи о самој пушци, како је изгледала, колико је била дугачка?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па не знам шта би још рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Пумпарица» ко «пумпарица».

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Оно мислим сад неке детаље о тој пушци, оно.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Да ли је таквих пушака било у Вуковару у то време на једној или на другој страни, да ли сте наиме имали прилику да видите или код ваших војника или на супротној страни такву пушку?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па пазите са војничке неке стране та пушка је доста за само значи ратовање, кад се ратује, тјеком акција и то она је прилично незгодна, тако да са наше стране ми је нисмо имали, а ја нисам баш да будем искрен ни запамтио код неких других људи, значи код Срба на Овчари да су они имали, ја сам код њега то запамтио јер сам био са њим у том, ајмо рећ, ближем контакту и то је то.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: По Вама да ли је то војничка или ловачка пушка, да ли је то ловачко или војничко наоружање?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па по мени дефинитивно није војничко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то није за сведока. Добро, добро, није то за Вас питање, наравно.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па добро, ја сам професионално војник, могу мало али. Није формацијско оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, ниједне војске.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Само, како то он доживљава ме интересује, значи ми лако можемо утврдити о каквом се оружју ради, да ли је наравно.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Знате шта кад сте заробљени, свако оружје је кад Ви немате оружје и које неко има други значи на супротној страни Вам је незгодно без обзира о каквом се ради, тако да доживиш оружје ко оружје.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Наравно, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево колега Дозет, па ћете онда Ви колега Перковићу, немојте.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, имамо онај предлог, ја мислим колега Дозет и ја имамо слично размишљање, имамо неких ту видео снимака једне особе у униформи ЈНА, па бих молили да се предочи господину Карловићу, тај видео снимак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можемо и то. Нећемо ни пријем, нећемо ни Перо Циган, него онај трећи, је ли тако? На то мислите? Добро, знам ја зашто то говорим.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Господине председниче већа ми овде, није одбрана крива што нису извршена препознавања, дајте извршите, одредите онда истражну радњу, имате слике господина Спасојевића, па извршите препознавање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујемо режији, не морамо даље држати ово на мониторима. Колега Дозет?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви га одбијте, значи бранилац Перковић предлаже да пустите видео снимак где се налази тај и тај, под надимком Штука и да види да ли он сад може да каже да ли је то лице то или није. Ја не видим сада разлога, ако сте овде у судници доводили неке сведоке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам покушао управо да прећутим назив тог видео клипа, да не бисмо на тај начин сугерисали било што, него кажем не желите ни онај видео клип који се зове «Пријем», ни видео клип који се зове «Перо Циган», него онај трећи. Знам како се зове трећи браниоче и прећуткујем његов назив, али Ви морате да кажете, добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Али не, Ви нисте одлучили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајте колега Дозет изволите. Одлучићемо о Вашем предлогу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Усвојили сте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала регистровано, одлучићемо о њему. Нисте схватили.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ако само добро пратио исказ сведока, он се напољу испред хангара нашао више од сат времена?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је у том времену видео било какво војно возило, полицијско возило или транспортно возило?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Пазите испред хангара су било је једно сад не знам да ли је класични транспортер или онај БОВ војни, али у једном тренутку је и «стодесетка» исто тако онај «стодесет» ми смо то тако у Хрватској звали «стодесетка».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Камион.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Исто тако дошло пред хангар и у једном тренутку једно возило је довело неколико официра ЈНА пред тај хангар, значи било је војних возила пред хангаром.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А да ли сте запамтили било какво транспортно возило, дакле осим те «стодесетке»?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Транспортно возило је једно вријеме стајало испред самог хангара, значи преко пута улице, паралелно са хангаром на рубу те цесте што је била испред хангара, једно време је стајало, е сад не могу се више сјетити да ли је оно било цјело време ту, али знам да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какво, какво возило?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па баш ми се чини да је био, баш транспортно возило, мало у глави ми је и онај БОВ са котачима или са гусјеницама, тога се не могу сјетит али знам да је било возило једно транспортно испред тог хангара.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја не би хтео да сугеришем, да дам назив транспортног возила, да ли онда да кажем да ли је можда видео неко пољопривредно или привредно транспортно возило, не војно?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Пољопривредно не могу се сјетит тога, не. Не сјећам се.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Трактор, камион или нешто слично?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трактор?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Не сјећам се трактора.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако нема питања, ја молим режију да нам дакле слушајте, не видео клип, не видео клип под називом «пријем», не ни онај други под називом мислим да је «Перо» или «Перо Циган», него онај трећи. Дајте нам онај трећи видео клип. Ви сте то тражили, желели сте да покажемо сведоку смо показали фотографију коју смо имали. Имамо и тај неки видео клип, можда један минут, минут и. Да, да, наравно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Може ли једно питање само док чекамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, наравно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пропустио сам да питам, да ли сведок зна, сазнао касније или на било који начин може да нам помогне, та друга лица која су са њим била у комбију приликом одласка са Овчаре према «Модатексу», Велепромету и где су већ били, да ли зна неко име и презиме некога од њих, да ли може да нам каже?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Од људи који су спашени самном?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Добро, знам неколико имена, Бергхофер, Чакалића, Којића, Перковића који је на Велепромету изведен, он је рецимо једини

ког се сјећам да је од нас 7 касније значи кад смо боравили на Велепромету, онај дан кад сам и ја изведен, тај Перковић је изведен и од тад се сматра и мртвим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Перковић, не знате име?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Перковић чини ми се Тихомир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тихомир.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Тако ми је у глави, сад можда је има Тихомир и Крешимир, али мислим да је Тихомир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажу из режије? Ево добијамо. Да ли ви имате на плазмама? Нема снимка на плазмама, плазме не раде још увек. Е можемо кренути са овим видео клипом. Имате Ви на Вашем екрану?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то је. Ово је јако кратко. Он треба нешто да је дужи. Пустите поново молим вас, могуће да је то тако, да. Добро, то је то. Да ли Вам је позната ова особа?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па добро, та особа ми је у фаци слична ко и ова што сам мало прије гледао, сад не знам, ја једноставно не могу сад тврдит.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, уреду. Захваљујем режији. Вујовић. Ко, Милојевић?

Уз сагласност Шошића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кога смо још рекли?

Атанасијевића, колегу Бељанског мења бранилац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, Перески?

Перески, а Перковића Заклан.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Добар дан желим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Желим да поздравим господина Каровић Вилима, драго ми је што га видим и да му се захвалим што одиса има жељу да помогне и да се дође до истине. Имао би два коментара и једно два питања овде. Прво што желим да кажем на Ваше питање што се тиче ауторитета нашег, желим да кажем да смо ми имали ауторитета што сте могли видети и код старешина Југославенске народне армије, како Тешића тако Радића, а и другог становништва Хрватске који су били у нашој зони само да је тужилаштво желело и хтело да види какав је наш учинак био као људи у зони борбених дејстава, што се тиче нашег ауторитета многи су људи знали ко је Камени, ко је Цеца, ко је Кинез, ко је Маре зато што су били људи фер, прави борци, коректни и људи на свом месту и зато смо

поседовали тај ауторитет међу свим људима, а ми многе људе нисмо знали а нас су многи знали. Што се тиче ауторитета то је мој коментар. Желео би да поставим питање господину Карловић Вилиму, када су одлазили са тим комбијем у којем тврди да је био и Штука, да ли може да се сети нешто конкретно, ипак је то неки пут од неких 10 минута, 20, пола сата, о чему су причали? Да ли Вам је можда Штука нешто саветовао, говорио, причао или тако нешто?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па оно што је у комбију причано, ја се једино могу сјетити, говорили су да нас возе на једно складиште од куд ћемо ми ић на размјену, ево и значи да ћемо с том размјеном ић за Хрватску. То је једино чег се ја могу сјетит, е сад неки других ствари се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Углавном се те теме сјећам.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Уреду. Да ли може да опише можда тог другог војника који је био са Штуком, можда његов лик или тако нешто?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па тај којег ја имам у глави да је Мујџон или Муица такав некав надимак је био, вишљи је био од Штуке и чини ми се да је имао неакву тамну јакну, можда чак не знам онако као неакву црну јакну да је имао и имао је онако црну рудласту косу, онако не сад дугачку, али се видело онак да му је фрћкава коса и био је знам за разлику од Штуке био је мало не имао браду него необријаног лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Необријан?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да. И пардон, знам да ми је реко кад то све заврши, вели наћи ћеш ме преко «Студиа Б», «Б 92» или тако нешто ми је споменуо, тај човек. Пардон и још ми је рекао да је он студент из Београда, тог се сјећам, тај други не.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Е само сад нешто још, кад одлазите на Велепромет, да ли је то био мрак, колико је по Вама отприлике сати било, значи кад ослазите, крећете комбијем?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Није био чисти мрак, био је баш оно сумрак, нити је више било сунца, али није била она чиста ноћ. Значи, ја имам по својој неаквој процени да је то можда могло бит пола 6, тако.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Ја би овде рекао још један коментар, зашто господин Штука негира, то је моје виђење, а мислим да имам право.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте сад, оставите то за касније, ако имамо питања за сведока да завршимо са сведоком.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Имам тај коментар, зато што ја сматрам да је то разлог и који би овде сви требали да чују да он негира зато што то није рекао ни у својој изјави кад је добијао статус сведока сарадника, већ се бранио тиме да није мога да се врати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте господине Милојевићу.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Према томе то је доказана лаж његова. И имао би један предлог још пошто господин не може Карловић Вилим, не може да препозна на фотографији или може, није одлучан у томе, а причао је са господином Петковићем дужи временски период, некад глас остане много упечатљивији у глави, па да ли би могли да му пустимо глас овде од господина, зашто не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема потребе. Нема потребе, ево покушали смо овако па није успело, познат му је и.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Сви смо ми специфични по нечему, можда би глас боље одговарао и прецизнији био него било шта. Питања више немам. Да ли могу да се поздравим само са господином Карловићем, ако дозвољавате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа против немам ако он нема ништа против, наравно. Даље молим, Вујовић.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја нећу дужити, али ћу се само да би дошли до датума, пошто највероватније и сведок пошто има тамо презентирано 20. и тако даље, па ћу ја поставити пар питања како би дошли до истине, тако да сведок не мисли да ја сад постављам нека питања да би њега нападао или тако нешто слично, значи да би дошли до истине напоскон о ком датуму се ради. Ја овде имам књигу коју сам добио од хрватског бранитеља, борца из Вуковара који је иначе мој пријатељ, и који хоће да ми помогне, зове се књига «Вуковарска болница '91. године», не пише ко је аутор, изгледа да је издало Министарство здравља. Пошто се ради од Хембранту, како не Хембранту, него само мало Андрија Хебранг, професор доктор наука, он је у предговору па претпостављам да је то. Пошто имамо одмах пре него што уђем у то, у ту књигу, значи то је као увод због чега ћу постављати ова питања, а и да ви будете упознати, а немате ту књигу. Пошто и тај министар исто у овој књизи поставља питање зашто се датум помера, има нека своја друга виђења и зашто се помера датум са 18. на 19. само мало, на суђењу Шешељу значи када је био војни вештак Реи Туменс, тамо је предочен један документ где се види да су потпису значи, само мало Андрија Хебранг то је професор доктор наука, који је члан владе тамо био, потписао га је генерал Рашета и подпредседник посредник Европске мисије, значи ради се о документу 18.11. кад је потписан, датум за евакуацију болнице. Игром случаја тај документ се налази у овој књизи, па ћу ја онда тражити од вас, замолити да копирате то, то су странице, сад ћу Вам одмах рећи, пошто ја морам ту књигу данас вратити разумете. Ради се о документу које Хаг има, а војни тужилац чак и суткиња, само мало Латанци, она је чак извршила увид у тај документ пошто се слабије видео датум и утврдио да се ради о 18.

Значи овако, можете и Ви погледати ову књигу ако хоћете, али морам стварно вратити књигу, пошто они настављају писати, они исто истражују овај датум, само да Вам кажем. Значи то је на страници 247 књиге која се зове «Вуковарска болница '91. године», то су значи састављали радници болнице и

остали који су били у болници вуковарској. На енглеском пише и тако даље, сад ја то не би читао углавном се говори о евакуацији болнице која је потписана 18. значи новембра. Прочитаћу само једну напомену, споразум је потписан 18. студенога '91. године, па онда каже најважнији делови уговора садржавали су одредбе о преузимању болнице од Међународног црвеног крижа, та заштиту рањеника, болесника и особља, значи ради се о 18. Надаље, један коментар што сам напоменуо, то значи говори сад ћу вам рећ, Андрија Хебранг, професор доктор наука каже овако, само ћу скраћено пажљивим читањем протокола уочавају се детаљи који нису лако објашњиви, па онда каже премештање датума, склапања споразума на 19. студени, односно уместо 18. студеног, значи и они примећују померање датума. Надаље, на страни 249 они имају извештај о евакуацији Вуковарске болнице који је направљен 19. до 22. студенога '91. године па каже овако, карактеристични делови записника Међународног црвеног крижа, названог «извештај о евакуацији Вуковарске болнице 19. до 22. студеног '91. године врло су јасни», па ћу прочитат само ове делове који су битни, 19.11. хапшење свих рањених хрватских војника и 4 до 10 пацијената, хапшење докторице Босанац и лијечника мушкараца усташа, 19.11. значи под истим датумом одвођење рањеника и цивила прије доласка тима Европске комисије, никакво осигурање конвоја, аутобуси неповољни за рањенике, о 19. се говори, о 20. нема евакуације него останак неких рањеника и тако даље, да вам не дужим. Надаље, што се тиче 18.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је сад питање господине Вујовићу.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да Вама објасним да могу човеку исто поставити, да би њега подсетио на те дане, а пошто ја књигу морам вратити, ја онда морам то предочити ту, на страни то је 363 има спомен плоча о Вуковарској болници где лепо пише на спомен плочи то пише, а ми овде расправљамо о датуму ослобођења града, 18. студеног 1991. године након пада одбране града Вуковара, отишле су ми очи, с овом места ЈНА и тако даље, је одвела и тако даље, значи 18. студенога. Надаље исто имате 18. значи Вуковарска болница, ту они мешају датуме, али стручна лица која раде на томе обрађују и хоће да утврде да се ради о 18. кад је заузета Вуковарска болница. На основу тога што сам изне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле шта је сад питање сведоку.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Сад ћу поставити одређена питања. Мени је драго што је човек исто дошао без обзира што смо били на супротној страни, па да помогне људима који су исто овде из политичких разлога. Још би само напоменуо да је војни вештек тужилаштва Реј Туменс рекао да у документима који се налазе у списима које је он предао, Панић, говори да је болница заузета 18.11., е сад на основу тога што сам ја предочио значи и ваши тамо из Хрватске се боре да је 18. заузета болница. Поставићу питања сведоку како би дошли до одређеног датума. Сведок је на суђењу тамо у Хагу изјавио да је био у улици Првог маја, па само да ли је то тачно да видимо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је изјавио?

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: На суђењу у Хагу.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да сам се борио на том подручју?

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На ком суђењу у Хагу?

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Код Шешеља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми то не знамо.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Не, не, није овде изјавио. То је небитно мислим за ово, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па онда преформулишите питање, па га питајте у којој улици се борио и тако даље, и тако даље.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: У којој улици се борио сведок значи?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: На подручју Првوماјске.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли сведок зна које се подручје тамо зове Милово Брдо?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па знам ми смо то звали Швапско Брдо.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Тако је да. Добро. То је један део Швапског Брда, е сад по заузимању Миловог Брда од стране ЈНА, у ком делу града значи у улици где су се они повукли и где су се стационирали?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па доле испод брда смо се.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Доле испод брда?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Кроз неке, знам да смо кроз неке винограде се спуштали доле према граду прије моста и онда смо после прешли и мост и ишли према центру града и тако сад не знам.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да, добро, добро је, то је то. Е сада питам кад су сишли у град, сведок је рекао 17.11. да су покушали пробој, да ли сам у праву то је прошлом излагању дао?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Опростите што сам рекао за?

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: 17.11. да сте пробали у пробој да кренете па сте се онда вратили, па сте онда отишли у болницу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Не, не, пардон, ја нисам, не знам.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Пробој према Хрватској.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: О пробоју нисам никад говорио на начин да смо покушали пробој него сам само рекао да смо скужили да не можемо се пробит.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добро то извињавам се, да. То сте рекли да је 17. било је ли тако?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па да, ја сам то отприлике рекао да је то било негдје око 17. јер по мени негдје од 18., 17. навече, 18. сам провео значи у тој болници кад је било службено готово да је то све крај и онда смо ми 18. завршили у болници и то је тако било отприлике хронологија нека.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Има у изјава значи сведок је рекао 17. је дошао у болницу и то говори и више њих говоре исто тако 17. то није спорно, тада кад је био у болници колико ноћи он ноћи тамо, да се присети полако?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: У мојој глави су 2 ноћи.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли се ту рачуна кад се каже 2 ноћи, да ли ту се рачуна и тај значи дан кад сте дошли то вече?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па ја мислим да да, само ја сам у ствари једну ноћ сам провео у једној кући одмах у близини болнице и онда смо други дан коначно завршили јер смо ми већ конатактирали и са болницом каква је ситуација и практички више није било ни пуцњава ни отпора ни ничега, а војска противничка се практички спустила кроз до центра града, тако да пазите ја сам сигуран у датум 20. 100%, а сад ова два, три дана мало прије та кретања око болнице у тој кући у самој болници, ту сад можда и могу фулат за једну ноћ, али мислим да не фулавам. Мислим да сам овако, ја сам провео 19. на 20. и 18. на 19. сам провео у болници, с тим да морате знат да сам се ја, да сам и долазио у болницу, тамо је било мојих не знам једно 7 или 8 рањених људи, значи долазио сам и 17. у болницу и 16. чак и тако.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добро, па не замерам ја сведоку, то је нормално рат је био, да се погреша, није то проблем, сваком дешава се и на све стране да се мешају датуми, само да вам кажем да они видео снимци што сам гледао јако указују добро и да се Тешић види и да се говори 18. да су ушли у болницу. Зато кажем није чудо да и Ви бркате један дан, рат је, не зна се колико ноћи, поготово то што сте преживели све.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Овако, ја сам 20. изведен из болнице, а по мени војска је заузела болницу, оно што се ја сјећам значи и што сам ја могао са свог гледишта видјет, да је војска негдје 19. већ била у болници.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: То је значи дан пре извођења војска је дошла, је ли тако?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да, јер се сјећам на подручју гдје сам ја био у болници у том, ајмо рећ подруму 19. навече значи вече прије војска се прошетала кроз болницу и видио сам их 19.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ево једно питање, на основу чега сведок само зна да је то 20. који репер има, неки догађај?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево питао сам га ја мало пре, Ви Вујовићу не слушате. Он каже 22. сам био у Митровици и везујући се за тај датум 20. сам био у болници.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: А да ли сведок има неки документ, папир да је био 22. да је доведен у Митровицу?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па имају документи и на вашој страни и на Црвеном крижу и.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Не, ради се о томе да су сакрили документа овде органи који су ово направили ову Овчару, они су склонили документа тако да

докумената нема, само да сведоку објасним, а изгледа да је сведок био 21. тамо само су склоњени документи, али нећемо о томе, пошто ни ја нисам то 100 % сигуран.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Не, не, пардон ја сам у своје датуме од 20. до 22. изузетно сигуран и то је нешто што сам најсигурнији од свега.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добро. Ништа нећу више постављати то је то.

Само би, извините молим вас, сведок је спомињао ту неки прстен, да ли би он препознао свој прстен онај венчани да га сад види?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па прстен ко прстен.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Је ли Вам враћен прстен у ствари?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Није, није. Прстен је остао.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Пошто је тај сведок интересантно носио и то ми је упечатљиво остало, мислим да је на малом прсту, а можда и сад бркам у глави, па да ли се сведоку може да се издвоји тај снимак, да се покаже онај прстен што лице које он спомиње носи на руци, па да му се предочи да се види да ли је то тај прстен? Можда је он узео то као срећу, ако неки спас и тако даље.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: На слици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Вујановићу.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: На мој предлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули смо, чули смо Ваш предлог.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Значи, да се покаже прстен сведоку док је ту. То је задње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вујановић.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ја нисам добро чуо господине председниче кад је Вилим дошао на Овчару, стварно нисам добро чуо, од прилке сати кад сте дошли значи из касарне?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: По мени је могло бити тако рецимо 2 до 3 сата, не верујем чак да је било прије.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Значи, најкасније 3?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па 15-так сати да је могло бити, да.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли му значи шта име Вранчић Јосип или Жељко? Сад од та два имена.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Не.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Он је исто био у вашим редовима мој пријатељ.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Не знам.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Где сте за то време кад сте дошли у болницу, ја сам записао на суђењу Шешеља да сте Ви рекли 17. сам отишао у болницу у цивилу?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Е сад мало тај да опишете мало тај боравак у болници, где сте тачно боравили, спавали?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Пазите ја сам овога те двије, значи по мени су и даље двије ноћи, сад да ли је 17. или 18. углавном ја сам био једном простору тамо, то је тзв.сутерен није ни класични подрум нити је у приземљу, а преко дана сам боравио уз ове своје, значи рањене војнике који су били у оном другом дјелу значи болнице, ево.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јесте излазали напоље у двориште тих, за та два дана?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Та два дана нисам више, јер пазите војска је већ била око болнице и није се ту више.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро око болнице, нас интересује, мене заправо интересује да ли 18. значи 18. виђате некога од војске у болници?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па пазите ми смо, војску смо ми виђали и кад сам се повлачио према болници и практички више није било ни пуцњава, али ја велим у болници значи оно што сам био у болници ја сам војску видио 19. навече.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: А 18. не?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: У болници се не сјећам да сам видио.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Господине председниче је ли можемо да овде покажемо један ЦД што сам неки дан прегледао, и ту се налази то је само 1 минут траје где се говори о 18.11. и показује се на блиц, значи 10 секунци 15, болница, где се тамо види да је војни полицајац, а иза њега код Хитне помоћи се види група цивила заробљених или не знам ни ја, па да то предочимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што ћемо то сведоку показивати.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што је то интересантно да покажемо сведоку?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па интересантно је због датума, како шта је интересантно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па знам, али то сведоку није интересантно, он има своје.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Ја не искључујем могућност да је било 18. али ја велим што, чег се ја сјећам, значи ја се сјећам 19. војска је у болници, војска је се приближавала болници и ми смо добили некакву заповјед да више не отварамо ватру према војсци, да више не пуцамо да због цивила који су се скупили у болници да ни војска више не пуца на нас и тако, практички војска је већ од 16 – 17. врло близу болнице била, али ја се сјећам значи војска је у болници 19., ту вече се сјећам први пут да сам их видио, да су прошли поред мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је то, сад му ми покажемо снимак где се види војска у болници 18. и он каже могуће, ја се ње сећам 19. разумете.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Можда ће га неко од ликова на том снимку подсетити на нешто друго, то сам мислио само, али добро. Ко је водио по Вама акцију извођења Вас у аутобусе из болнице? Да ли је то војска чинила?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па гледајте ја сам већ о томе причао да оно што се радило код болнице, то је водила све ЈНА и ја при томе стојим.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Помињали сте при томе и Шљиванчанина код аутобуса?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Ја сам то исто рекао, ја сам Шљиванчанина видио на сигурно тако једно минуто до, не знам сад отприлике је боравио вани и знам да је неког поручника пожуривао да то крене мало брже и то је то. Ја Шљиванчанина на Овчари нисам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тај дан кад сте из болнице?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да, кад смо из болнице, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уведени у аутобусе па потом у касарну, па?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тај дан?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Значи сад ћу Вас цитирати «галамио је иде то споро» у том смислу нешто, је ли тако?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па да оно, мало оно курпулентније оно наступ. Да се пожуре мало и тако ето.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Сад спомињали сте неки брачни пар, високоинтелектуалци и то, где се то десило, из аутобуса кад су изведени?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: По мени у Вуковарској војарни док смо, је ли касарани, док смо чекали, пошто смо тамо у бити једно два сата боравили, чекали нешто, не знам што, можда се чекала одлука да се види шта ће бити са нама. Е и у бити они су били са мноном у предњем делу аутобуса иза мене и ту су они у тој војарни изведени, чак су не знам сад да ли је жена или муж спомињали да је Србин и тако.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Не знате евентуално име, презиме?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Не. Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па није човек из Вуковара и тако да.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ја би волио сада, прво да га питам. Да ли тај попис у хангару на Овчари, ко је вршио тај попис?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Војска.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: И колико је он трајао?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па ја, ми смо ушли унутра нас 7 је пописано, изашли смо вани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И већ је дошао комби?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Је ли знате евентуално је ли завршен тај попис свих заробљеника или?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Пазите, немам појма ја вјерујем да су они и даље пописивали, али нисам видио значи могу претпостављати.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро из каснијих сазнања, сад не причамо сад баш на Овчари, можда сте касније сазнали нешта, да ли су они сви пописани или не?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Не, нисам сазнао, не. Немам та сазнања. Немам их ни од куд ни имати.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли зна када је била предаја Митничког батаљона, којег датума?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Ја сам то сазнао из разлога што кад сам одвежен у Сремску Митровицу, мене се једно 2 мјесеца скривало од Црвеног крижа, као што се скривао и тај Митнички батаљон и ја сам стјецајем неких околности баш кад сам и дошао у Митровицу, био спремљен у ту собу са Митничанима, тако да сам ја већ у логору знао за ситуацију да су Митничани ја мислим дан прије били, боравили на тој Овчари одакле су отишли у Митровицу, тако да ми је то познато.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Е сад то су људи који су предали оружје и који су били под ооружјем, сад кроз ту причу, да ли имате сазнања да ли је тамо било цивила на Митници?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па не знам више мање оно што се ја сјећам, значи да ти људи који су били са мном у тој соби, а нас је било негдје у тој соби око 190 људи, то је нека велика соба више мање колико сам ја скужио да су сви били под оружјем, е сад пазите то је релативно, нисам ја са свих 190 ни ушао у причу, да је мени сад сваки рекао ја сам се борио. Оно што сам причао са људима око себе и контактирао са 20, 30 људи сви су се борили, е сад.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да, да, јасно нам је за тај број. Е сад плус њих да ли је ту било жена и деце приликом предаје њих, јесте то кроз причу можда сазнали?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па добро, пазите има овога једна друга ствар да сам ја видио неке снимке из те колоне Митничке па би сад ја могао на конто тих, на основу тих снимака нешто сад тврдит.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро, само да Вас питам, имате ли сазнања где су отишли ти цивили, мимо ових што су имали оружје, тај дан?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: У принципу немам сад неких сазнања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви све питате сведока на неке околности о којима, то су догађаји којима он није присуствовао извесно.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па ту нам је Александар Васиљевић причао из треће руке, а зашто не би и Вилим тако причао, зашто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква су његова сазнања?

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да, зашто не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква су његова сазнања, ко се све предао на Митници и је ли било деце, жена и тако даље.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Тако је.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Мислим ја знам да је било, пазите ја знам да је било и жена и дјеце и да су негдје чак ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само што је Карловић Вилим у то време обичан војник, а Александар Васиљевић знамо ко је био, је ли, и знамо ко какве изворе информација има па да нам сведочи из друге руке, па немојте тако, не можемо то изједначавати наравно. Је ли тако.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ма није тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како није, јесте.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ко је водио, по вама ко је водио ту акцију на Овчари да ли четници или војска?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па ја сам више о томе говорио, поновићу опет по мени је главну ствар за време док сам ја тамо био радила војска, координирала цјелу акцију, тамо су били присутни и четници или добровољци, али по мени је војска водила цјелу операцију јер се точно знало и редосљед и од кретања из војарне до уласка у аутобусе, до организације на Овчари, значчи до тренутка док сам ја био на Овчари, ја сам цјело вријеме и дан данас тврдим да је ту операцију водила војска.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Кад се заробљени туку у хангару, да ли то ради Војна полиција, војска или неко други?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Знате шта тај хангар је било једно тотално лудило, ја у принципу сам видио да туку сви, сви туку сад нисам ја сад толко памтио ко туче сад да запамтим лице, али тотално луцило, туча на све стране.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро, да ли је било некакве, јесте приметили за то време док сте боравили тамо, да ли је било некакве забране од стране официра да се људи не туку, да неке свађе, претње и тако то?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Не сјећам се тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да неко то зауставља, спречава?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па пазите оно је заустављено у једном тренутку након неких сат и по можда туче, сат до два, не знам временски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је кренуло пописивање?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Е онда је престала је ту туча, али док је трајала није се баш, пазите ја се не могу сад сјетити јер нисам ја и кад сам изведен из хангара ја нисам вирио у хангар, ја сам чуо да се туче унутра, да се то удара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да, да.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Так да нисам мого ја.

ОПТ.СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро. Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још неко? Златар.

ОПТ.ВУЈО ЗЛАТАР: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

ОПТ.ВУЈО ЗЛАТАР: Ја би само једно питање да предочите сведоку Бергхоферову изјаву, 72 страна 25.10.2004. пред крај, « «Модатекс» дошли смо дубоко је већ била ноћ», да ли је то могуће да је то већ била доста одмакао мрак, Вилеме пробај се сетити само једне ствари, да ли кад сте дошли на Велепромет, да ли је излазио војник тај Штука или било ко да се споразуме, да нема места, да ли се ту задржао да би отишли на «Модатекс», ту да ли стесе задржавали?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Не, не, и Штука и тај кога ја зовем опет понављам Муиџан они су изашли вани и са неким су нешто причали и дискутирала, и то је то.

ОПТ.ВУЈО ЗЛАТАР: Значи ту је било задржавања ипак на Велепромету?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па је, било је да ли је то било 3 минута или 10 минута мени сад то не представља ништа у глави, углавном.

ОПТ.ВУЈО ЗЛАТАР: Не, само хоћу да те подсјетим на изјаву Бергхоферову, да Бергхофер Драго твди нам, ево има изјава 72 страна, да сте стигли на «Модатекс» већ је била доста одмакла ноћ, каже?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Била је ноћ кад смо дошли на «Модатекс», била је ноћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: « Велепромет нас нису примили и долазимо навечер, већ је дубока ноћ, долазимо у «Модатекс».

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Мени дубока ноћ у принципу тај израз ми релативно.

ОПТ.ВУЈО ЗЛАТАР: Па не, али само то.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Али ноћ је већ била.

ОПТ.ВУЈО ЗЛАТАР: Значи да ипак није трајало свега пола сата, да је то доста дуже, могло би трајати?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Ја сам рекао са Овчаре се кренуло у некаквом прелазу дана и ноћи, а то.

ОПТ.ВУЈО ЗЛАТАР: Па добро да, значи онда и сам Велепромет и то. Па ништа и још једино предлог да се суочи са Штуком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Колега Јелушућ.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Ја се извињавам што се јављам поново за реч, пропустио сам да поставим још пар питања сведоку. Сведок је рекао да му је у разговору Штука рекао да је из Руме и на то му је сведок рекао да зна неко лице из Руме, па ме интересује о ком лицу се ради, да ли се сведок може сетити?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Ја се сјећам имена и надимка како смо звали тог човека, он је био возач, дружио се са мојим оцем који је исто био професионални возач, ради се о Кеми Мирославу, ево презимена се више немогу ни ја сјетити. Ја сам покушавао доћ до тог човјека и дан данас и неке бројеве које сам имао и то, али једноставно негде се одселио и нема га више на тој адреси.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: А реците ми шта Вам је Штука на то рекао, да ли он познаје тог човека?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Пазите да, он је мени рекао да он познаје, ја сам му објашњавао да он живи у некаква улица чини ми се Партизанских одреда, па сам спомињао некакав Дом ЈНА у Руми да сам ја туда пролазио, на шта је он мени рекао да он зна све то, да позна, е сад да ли он позна да ли не, углавном је рекао да зна.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Да ли Вам је можда рекао у односу на место где станује тај човек, да ли је он близу, далеко?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Не, не, пардон он је мени чак рекао да је то његов сусјед, ево тако ми је реко, е сад.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Хвала немам више питања.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Након тога сам ја рекао молим те је ли ме можеш спасити, молим те спаси ме, тако сам му рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да разуме се. Да ли имате још нешто да нам кажете господине Карловићу? Добро, добро, да завршимо са сведоком. А да га не отпустимо? Ајте одмах, адв.Ђурђевић.

АДВ.ВЛАДИМИР ЂУРЂЕВИЋ: Оппростите, ако имам реч. Ја сам само желео председниче пре него што дозволите сведоку да напусти судницу да можда образложим и поновим предлог мог брањеника Златар Вује, заправо и предлог и одбране, формалне одбране да се изврши суочење данас саслушаваног сведока и сведока сарадника «број 1» на озбиљне контрадикције које постоје у њиховим исказима. Налазим неопходним да се изврши ова процесна радња јер је провера казивања сведока сарадника «број 1» у овом смислу веома значајна за мог брањеника, вероватно и за неке друге, с обзиром да се оптужница у односу на мог брањеника заснива, а чак и првостепена пресуда која је укинута, искључиво на казивању овог сведока. Према томе веома ми је значајно да се сваки сегмент његовог казивања провери. Овде постоји једна озбиљна контрадикција, чак по питању уопште његовог боравка на том простору сведока сарадника, одсуства са тог простора у одрђеном временском периоду, и сматрам да је најмање што суд у овом тренутку може да учини је да позове сведока сарадника, кад технички да суд одлучи о времену извођења те радње, али да свакако изврши процесну радњу суочења сведока Карловић Вилима и сведока сарадника «број 1» на околности разлике у њиховим казивањима које су веома битне, не само за.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.ВЛАДИМИР ЂУРЂЕВИЋ: Не само за мог брањеника, него налазим и за добар број других оптужених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта питања сведоку?

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја се извињавам, ја сам предложио, видим да ће сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Представите се.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Видим да ће сведок отићи, ја опет напомињем, интересантно код сведока сарадника «број 1» на левој руци рекао је сада сведок

да није могао да стави на руку, на левој руци на малом прсту има прстен што нисам пре примећивао, можда он носи као амајлију неку хрватског војника, као заштита због лажи свих и оног што је рекао. Молим Вас да ту слику значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја то нисам приметио.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: 19.03. је значи био, давао изјаву, нека се издвоји то и само нека се покаже значи та слика, да ли би човек препознао своју бурму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја то нисам приметио. Ето Ви сте то видели, ја то нисам видео.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја Вам кажем да сам видео, одакле то мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја Вам кажем Ви сте, опет ћете то пропустити, следећи пут ћете видети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не можемо, да бисмо тако нешта радили морамо да чујемо од сведока какав је то прстен био, да нам га детаљно опише, знате, да нам га детаљно опише, па онда да знамо сигурно, да знамо сигурно да сведок сарадник «један» има на неком прсту тамо неки прстен.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Па имате снимак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све је то јако важно да упоредимо и утврдимо је ли то тај исти или не и онда да то покажемо сведоку, знате. Треба пуно ових претпоставки да буде испуњено.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: А ја не знам зашто ту радњу не направите, већ ћете отпустит сведока и ди смо нигде. А ја ћу Вас замолит, а то ће бити кад завршимо са овим, све аудио и видео записе ћу поднет захтев да ми се достави. Јер баш због оваквих ствари, није то једна, него.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где то пише у закону да можете да добијете аудио и видео записе са претреса.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Не, ја ћу поднет захтев.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добићете транскрипте.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Не, не, ја ћу поднет захтев, а Ви онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Ви ћете тражити.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: А ја ћу онда жалит се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви мени кажете само да Вам кажем све ћу да вам тражим. Зато Вам ја кажем.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Па не, ја Вам кажем због оваквих ствари ја могу да одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато Вам ја кажем, где то пише да можете ово да добијете.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Због оваквих ствари, ја могу то све да приложим, да имам те материјале. Мени се ускрађује овде одбрана, постављам се за команданта у време кад нисам командант. И ја овде шесту годину трунем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте да расправљамо сад у присуству сведока, господине Вујовићу, немојте да расправљамо у присуству сведока.

ОПТ.МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добро, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако немате ништа више да нам кажете господине Карловићу, претпостављам да немате. Трошкове Ви тражите, Ви сте синоћ, Ви сте јуче дошли је ли тако из Хрватске?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Овако гледајте што се тиче трошкова ја их нећу узет, никакве трошкове, нећу их тражит. Нека ово буде због неких мојих ствари које имам у глави, које сам осјећам ја не желим од вас узет никаве трошкове, нека то буде суду за бољитак рада и вашој држави, а мени је само битно да ја кажем истину и надам се да ће и драги Бог пресудит да истина побједи, а ко је крив нека одговара на било чијој страни јер злочин има само једну националност, а ево ја вам се свима захваљујем и поздрављавам вас све и надам се да ће то завршит на најбољи могући начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ми се захваљујемо господине Карловићу што сте поново дошли у суд да сведочите, одлучићемо о овом предлогу. О овом предлогу ћемо одлучити, не знам како ћемо то технички извести, Ви ћете сад у сваком случају се јавити овој нашој Служби и добићете неко освежење, а ми ћемо у међувремену да направимо паузу па да видимо шта ћемо са овим предлогом ради евентуалног суочења са овим лицем под надимком Штука.

Сведок трошкове не тражи.

Даљих питања сведоку нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала можете ићи.

Председник већа у 11,30 издаје

Н А Р Е Д Б У

Претрес се прекида на 20 минута ради паузе за одмор.

Настављено у 12,00 сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Примећујем да нам се придружио колега Калањ. Остали смо сви ту, Вукотића нема, у ствари до краја дана, је ли тако. Добро.

Ђукић Драгољуб.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Судија ако дозволите да се обратим суду. Да ли имамо одлуку о предлогу за суочење преходно саслушаног сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ми смо одбили тај предлог да се суочавамо сведока сарадника «број 1» и сведока Карловић Вилима. Ми смо предпочавали тврдње сведоку сараднику, управо ове тврдње овог типа и чули смо њега што смо чули, тј. каже то није тачно, нема везе са тако нечим и сад суочавати прво што се то данас не може радити, да нам је сведок ту негде у Београду па да га можемо да додати, ајде још и да то изведемо и да урадимо, а одлагати па поново позивати сведока Карловића из Хрватске, да обезбедимо и сведока сарадника «број 1» на ове овакве околности, нашли смо да није неопходно. Уосталом знамо и сами шта нам суочења доносе, чули смо ми тврдње на исте околности смо чули њихове тврдње и посебно што је велико питање да ли је то то, да ли је то тај човек о коме говори сведок Карловић.

АДВ.ВЛАДИМИР ЂУРЂЕВИЋ: Председниче управо је та радња требала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево показивали смо фотографије из тог времена, не сад, сад нема везе то сад.

АДВ.ВЛАДИМИР ЂУРЂЕВИЋ: Председниче управо је предлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да дође па каже јесте то је тај, то је мислим.

АДВ.ВЛАДИМИР ЂУРЂЕВИЋ: Управо је предлог за суочењем и био мотивисан жељом да се утврди да ли је то та особа или није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не можемо то тиме добити кад га сведок није препознао са фотографије, онда је потпуно илузорно очекивати да га препозна овако деформисаног као што су и сви деформисани после 15 година, је ли.

АДВ.ВЛАДИМИР ЂУРЂЕВИЋ: Председниче, не налазим да је ово ни место ни време да полемишем са одлуком суда да кажем, ако буде било потребе полемисаћу онда кад буде време за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Добар дан господине Ђукићу?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ђукић Драган или Драгољуб?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Драгољуб.

Сведок ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Радомира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођен?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: `48. године, тачније 10. октобра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где у?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Село Кланица општина Ваљево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Официр тренутно пуковник у пензији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У пензији. Претпостављам да Ви знате против кога се води овај поступак, знате шта судимо и због чега судимо и коме судимо, да ли знате?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: У позиву је наведено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вујовић Мирољуб претпостављам да је наведено у позиву и другу.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: И други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали прилике да се упознате са именима људи против којих се води овде поступак? Из штампе.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Чуо сам, али не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вујановић Станко, Ланчужанин Милан?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Чуо сам и за Ланчужанина, али не познајем га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не познајете те људе?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ако их не познајете онда претпостављам да нисте је ли у сродству или у завади свакако.

Упозорен, опоменут, те заклет читањем законског текста заклетве за сведока исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Ђукићу саслушаћемо Вад као сведока, дужни сте казивати истину, за давање лажног исказа се кривично одговара нисте у обавез и да одговорите на питања чијим одговором би себе изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. све чега се сећате дужни сте да нам саопштите, ништа не смете прећутати у том смислу. Ако бисте одговором на неко питање евентуално повредили обавезе чувања какве тајне, војне тајне. Ви ћете нам скренути пажњу на то, знате, па ћете нам рећи ја не могу да одговорим на то питање јер бих повредио обавезу чувања војне тајне.

Ја Вас молим да гласно прочитате текст заклетве за сведока ту на пулту испред Вас.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Господине Ђукићу, да ли знате о каквом кривично правном догађају ми расправљамо овде у овој судници?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Па није ми у потпуности познато?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овчара и догађаји на Овчари у јесен `91. године, по оптужници у ноћи 20. на 21. новембар 1991. године и стрељање око 200 хрватских ратних заробљеника из Вуковарске болнице на локалитету Грабово код Вуковара, па су људи чија имена сте имали прилику да чујете, ево нека и од мене

рекосте мало пре из штампе, па су кажем ти људи су оптужени да су учествовали у том кривично правном догађају на разне начине, да ли Ви о томе што знате? У јесен '91. године, Ви рекосте да сте официр војсек Србије је ли тако, сада у пензији у то време претпостављам официр ЈНА?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте у јесен те '91. године, где сте били, шта сте радили и у којој јединици сте били и да ли имате неких сазнања у вези овога?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: У то време сам био на дужности помоћника начелника кабинета Савезног секретара за безбедности. Значи био сам у кабинету Савезног секретара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кадијевића?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Тако да ја нисам имао додира са тим догађајима са те позиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте, прво да ли сте одлазили у реон Вуковара у време извођења борбених дејстава или непосредно након престанка борбених дејстава?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Господине судија ја сам само једном ишао у Вуковар по задатку обезбеђења мисије са Сајрусом Венсом и том делегацијом, значи у својству обезбеђења и тамо смо посетили команду бригаде и још три радне тачке да би предочили и показали господину Венсу и члановима те делегације. То је једини пут што сам ја био у реону Вуковара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате кад је то било?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: То је било у новембру или неколико дана пре повратка бригаде из Вуковара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су биле борбе у Вуковару завршене тада кад сте Ви ишли или сте ишли у току извођења дејстава?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Тако су нам рекли да нису биле завршене јер је господин Венс инсистирао да посети Војну болницу и пошто је пуковник Стојић био вођа пута из Одељења за везу и у Команди бригаде му је речено да није безбедно ићи на следећу тачку јер се тамо још воде борбе. Тако да смо ми обишли само касарну у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Да се предоче дејства по касарни и у војсци, док је била блокирана па онда Војну амбуланту у Негославцима смо обишли и рањенике и један сабирни центар, ја мислим да је то Велепромет, али нисам сигуран и онда смо се вратили за Београд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сабирни центар за кога?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: За цивиле, за цивиле који су после развожени кућама где су хтели да иду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико сте се задржали укупно у Вуковару тада тај дан?
СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Па ја мислим не више од 4 сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је један једини пут да сте били у Вуковару?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Једини пут, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте били са Шљиванчанином тада тамо?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Видели смо се пошто је Мркшић одредио Шљиванчанина да нас поведе и ову делегацију да поведе по тим радним тачкама до касарне и до амбуланте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком сте чину Ви били тада?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Потпуковник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У чину потпуковника?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још било Ваших колега официра из кабинета Савезног секретара у пратњи Саируса Венса?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Био је мој референт мајор Стојановић Милан, би је један заставник Пекеч, али не он је остао да чува возила. Сигуран сам да је био мајор Стојановић, могуће и овај референт Јовић Чедо, али била је једна ужа група, нисам имао ја више људи за тај задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је Ваш посао иначе био, дакле редован Ваш посао у јесен те `91. године, на том месту, на том радном месту, на тој функцији, шта сте радили?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Нисам разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лично Ви?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Какви су моји послови били?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је? Јесу Ваши послови саветодавне природе или не разумем.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Господине судија, значи ја сам као помоћник начелника кабинета, начелник кабинета је био генерал Вук Обрадовић, значи имао сам тежишну обавезу обезбеђење и заштита савезног секретара и свих његових активности, радњи и поступака, посета и путовања нормално. То ми је био тежишни задатак и друго да одржавам те мере безбедности на нивоу кабинета. Ту су се одвијале и седнице штава Врховне команде и значи то је морало да се све одржи по највишем нивоу безбедности. Противдиверзиони прегледи, противприслушни и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви у том својству коме сте, да ли Ви добијате икакве безбедносне извештаје са ратишта? Извештаје безбедносног типа са ратишта?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: То би ја појаснио ако дозволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Значи, Гардијска бригада је за задатке на ратишту претпочињена команди Прве војне области. Она је тада изашла из

надлежности кабинета, а самим тим и послови безбедности су нормало, то је саставни део команде и недељив, тако да наша надлежност према бригади је престала по правилу са тим одредбама. Међутим, и Вук је инсистирао да ми пружимо испомоћ по потребним питањима, говорио је да се пружи испомоћ бригади, па су тако отишли, Павковић је отишао горе са бригадом, генерал Терзић и мајор Стојановић је ишао. Ишао је пар пута да види која је помоћ по нашим пословима потребна. Такве су, значи само питање испомоћи, а са друге стране из бригаде је тражена преко нас чешће као лакше да одређене потребе да испунимо. Шљиванчанин је конкретно мене молио да обезбедим још заштитних прслука за војску, у принципу један прслук један живот и ја сам онда ишао у Управу и у Прву армију да обезбедим један контингент још заштитних прслука и још неких специјалних средстава и то смо испратили за Вуковар. Што се тиче извештавања, Шљиванчанин и његови органи нису у почетку извештавали, ја сам мислио не извештавају мене, нису ни надлежни ни дужни, међутим из Управе безбедности после извесног времена позвали су ме и да позовем их да доставе бар неки пресек и тада је отишао Каран Младен за помоћника Шљиванчанину, јер он није имао помоћника до тада. Онда је Каран Младен почео састављати поједине извештаје о безбедносној ситуацији у јединици и у зони. Тако да су почели стизати и мени паралелно значи ти извештаји о безбедности. Значи о стању у јединици, неким појавама или ако је нешто са територија било усмерено према јединици. Те извештаје мајор Стојановић је обрађивао и достављао Управи безбедности. Они нису били редовни, али периодично или у виду пресека и ако је било неких захтева према њима да се омогући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта би био редован извештај, да ли би он био свакодневни?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад кажете они нису били редовни, па ми се сад намеће а шта је редован извештај, да ли је то свакодневан извештај?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Па нису били свакодневни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Нису били свакодневни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био кад рекосте Каран је отишао за помоћника Шљиванчанину?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био Вукашиновић Љубиша?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Љубиша је био помоћник за штабну безбедност и војно полицијске послове, а Каран Младен је за контраобавештајне послове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: И то су два помоћника у бригади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, разумем. Да ли сте добијали извештаје дакле од Карана, било од Шљиванчанина или од Вукашиновића, сад небитно од кога, након завршетка борбених дејстава у Вуковару, а до повратка бригаде у Београд?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Ја колико се сећам после кад сам се ја вратио са мисијом у Београд и када је Савезни секретар испратио делегацију, ја мислим колико се сећам да смо ми задње време провели у Добановцима и тај дан смо исто били у Добановцима кад је бригада се враћала, па је мене звао генерал Вук да се укључим у довођење бригаде. Међутим генерал Кадијевић није дозволио јер сам имао тамо обавезе у Добановцима, а са друге стране бригада је каже довољно оспособљена има и с обзиром на полицију, укључена је већ била и ова цивилна полиција тако да ја се нисам. Зато кажем у том периоду мислим да више није ни било тих извештаја, због задњих тих, у задњем периоду дејстава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем. Шта сте ви радили са овим извештајима које сте добијали, да ли сам Вас добро схватио да сте Ви то прослеђивали Управи безбедности?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте задржавали примерак тога?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Задржавали, има посебна, била је, мајор Стојановић формирао је чим је обрађивао те извештаје кад обради достави управи, један примерак је остајао код нас у деловодник и извештај, све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове тај деловодник?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Да, књига деловодник у коју се евидентирају сва документа, заводе и евидентирају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А дакле то је онај редован деловодник?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Да, то је прописано у војничким јединицама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем. Је ли се то чува негде, и та књига и ти извештаји, односно њихове копије?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Чува се, чува се, има и рок чувања и све то, похрањено, похрањено је најпре ту док се није расформирао кабинет. После кад се формирало, значи већ идуће године Министарство одбране, ја и мајор Стојановић смо прешли на другу дужност ту у зграду министарства одбране и тамо је та документа такође су похрањена са фасциклом и све што се односи на то. Ја сам прошле године, боље речено претпрошле кад сам требао да се припремам за, по позиву за Хаг, ја сам покушао да се подсетим са том документацијом. Међутим, нисам могао да је нађем, нити су људи тамо који су сада нови, нису могли да установе шта је са том документацијом. С друге стране, примерак би требао да буде и у Управи безбедности, међутим нисам ни тамо могао да установим где је, тако да нисам могао да се подсетим, дозволићете да је то ипак велики временски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кажете сведочили сте у Хагу?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведочили сте у Хагу?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Не, не. Одбрана господина Шљиванчанина је узела мене за сведока и био сам на тим припремама код њих, па сам требао да сведочим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, али ипак на крају нисте сведочили?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На крају нисте сведочили?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Нисам. Нису ме звали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми још ово, да ли сте Ви имали прилике да видите било какав извештај у овом смислу да се на Овчари десило то што се десило, што Вам ја мало пре рекох и да су неки хрватски ратни заробљеници из Вуковарске болнице стрељани?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Не, не, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте чули Ви за тај догађај, ако сте чули?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Чуо сам кад се иначе почело писати, говорити и касније овај претрес што је већ био овде по том случају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте саслушавани и од кога било од Војног суда, истражитеља Хашког трибунала, било кога, од полиције у вези Вашег сазнања везано за ове догађаје?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Питања? Одбрана?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих питао господина Ђукића једну ствар. Јесте ли Ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само се представите колега Перковићу, морате се представити увек.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, да. Да ли сте Ви писали некакав извештај о тој мисији и о том Вашем задатку који сте Ви водили у Вуковару?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Нисам писао ја никакав извештај јер ја нисам био вођа делегације. Ја сам био само у обезбеђењу, значи имао сам задатак да безбедно доведем мисију и да вратим и горе нормално за време боравка у бригади да је обезбедим, с тим што је тај посао радила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало ближе микрофону господине Ђукићу.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Значи, имао сам само задатак да безбедно одведем мисију у Вуковар.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је то само физички обезбеђење или шта?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Па углавном физичко. Значи, и у саобраћају и.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Реците ми с ким сте у том правцу на терену комуницирали?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Значи, ми смо дошли у команду бригаде, значи одреда команде бригаде, генерал Мркшић је примио делегацију и изложио им је, ја мислим око пола сата да је трајало то његово излагање и упознавање и онда је

он значи одредио Шљиванчанина да, пошто ми нисмо знали пут до касарне и на остале тачке тако да сам се ја тад видео са Шљиванчанином али углавном ову функцију. Ишао је и генерал Павковић са нама.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, да оставимо сад Шљиванчанина. Да ли је ту био потпуковник Панић?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Ја мислим да је био кад је било реферисање унутар у сали, а сад нисам сигуран.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми молим Вас та пратња Венсова да ли је ту, да ли су они тражили, инсистирали да оду до болнице или тако нешто?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Ми кад смо завршили задња радна тачка је била у војној болници у Негославцима и сада је онда завршена значи та, оно што је требало бити по плану. Венс и они из делагације су изашли испред да се послужи кафом и шта ли већ, а ја сам остао са Павковићем унутра, питао ме за породицу и за, пошто је мени понудио, питао шта да се помогне и кад сам изашао пуковник Стојић који је одговоран за мисију и Шљиво и Венс су ту разговарали и онда ми је Пера рекао каже инсистира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало ближе микрофону, слабо Вас се чује молим Вас.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Пуковник Стојић ми је рекао да Венс инсистира да посети војну болницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војну болницу?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Болницу у Вуковару, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли можете да прецизирате сад то кад разговарате у Негославцима код болнице, кад чујете то да Венс инсистира, који је то датум био?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Знам да је било половином новембра, а тачан датум сад, мора да има у том плану тамо кад је рађен план за посету горе, а тај план је правио пуковник Петар Стојић, он је тада био начелник Одељења за везу и он је морао правити извештај.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, само да се вратимо код овога да не би сад ишли даље. Сад то с болницом ко је инсистирао, кад, да ли се отишло до болнице, није, ако није зашто није, ако јесте како је?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Оно што сам ја кад сам се укључио тад ми је пуковник Стојић рекао да он инсистира да се иде доле и онда му је Шљиво образложио да из безбедносних разлога не може тамо да се иде јер није безбедно јер се још пуца и у том смислу и онда је на крају као најодговорнији ту Петар Стојић одлучио да се не иде.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да није сигурно... А реците ми молим Вас за ту мисију и за посету бригади јесте ли Ви контактирали Прву армијску област?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Испустио сам у овом редоследу да, значи, ми смо прва тачка је, дозволићете, била у Шиду да се где је делегацију дочекао генерал панић. Циљ је био да се мисији прикаже дејства гранатирања.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Није то битно. Ја питам да ли сте Ви ишли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Панић је био? Тада је Панић био шта?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Он је био командант на истуреном командном месту из Прве војне области.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мене интересује овај командни, сад ајде да кажемо ланац, Ви сте рекли да је бригада претпочињена Првој армијској области у Новом Саду, да је она у тој зони одговорности. Е сада, да је, ја Вас питам да ли ви идете преко армијске области у функционалном смислу, не у физичком смислу или идете директно код Мркшића који је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд Ви то знате?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Дозволите овако. Значи, за тај задатак мени је издао адмирал Бровет, у канцеларији је био, ту је био и генерал Нинослав Крстић испред Прве војне области на том договору и ту је договорено да они дају горе обезбеђење на маршрути дубинској.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је био генерал Ацо Васиљевић?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Тада није био на том састанку.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте Ви њему о тој мисији било када или пре вршили консултације ко ће ићи у мисију, како, шта, сагласност од Управе безбедности?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Нисам зато што сам по подне у 5 сати, значи код Бровета сам добио задатак да су тада ујутру, узмем делегацију из хотела и ја сам онда то по подне купио те људе одговарајуће за обезбеђење, нисам се консултовао са генералом Васиљевићем.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми сада кажете бригада је претпочињена била Првој армијској области и генералу Панићу. Е сад ме интересује следеће. Да ли је само у командном смислу или у безбедносном смислу и у персоналном смислу ко сад поставља офицере, смењује, било шта у том функционалном смислу? Сад не знам неки офицер је тамо нешто направио, ко је сад надлежан да њега смени, да донесе наредбу да каже ево сад и како иде персонални део у том опису?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Колико је мени познато из правила Командно-штабне ратне службе кад се јединица претпочини другој команди не претпочињава се по свим питањима.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја Вас питам па Ви сте и рекли тако, али кажете да су и даље неки безбедносни извештаји ишли и према вама и према управи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпочињава се по свим питањима?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Али шта је са персоналним?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Ако сам био можда недоречен значи Управа безбедности је пошто један период није том линијом стизао, они су замолили да и нама пошаљу један примерак извештаја да бисмо били у току да информишемо управу тако је било и ја сам тако и поступио. Значи, ја сам схватио да један извештај долази нама, онда се упознавао и начелник кабинета и савезни секретар је често се интересовао за бригаду.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Дакле, да ли то значи да извештаји безбедности, обавештајни иду паралелно и надлежној Првој области и у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако смо сведока схватили.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Могу ићи.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не немогу. Да ли конкретно се ишло од стране бригаде?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: У овој ситуацији ишли су и напред у конкретном случају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ишли су? А ја сам схватио дакле да су ишли редовном линијом, али су ишли и вама ако нису вама требали?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Тако је исто било и са командним.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми ко је вршио процену колико ће бити заробљених, где ће бити смештених и тако даље? Шта је са цивилима, ко је вршио ту процену?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Вероватно команда армије, јер то је њена зона одговорности и не само бригада него и друге јединице су тамо. То је све било у зони одговорности Прве војне области.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па јесте ли Ви када се запитали шта је, где иду ти ратни заробљеници, где ће бити смештени и тако даље?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Ја сам имао доста обавеза на терену. Значи, ја бих, ретко да сам који дан био у канцеларији, значи са војним руководством, са па и државним у посети и на Брионима и у Сарајеву више пута и у посети неким јединицама, аеродромима.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте Ви сазнали случајно, ако кажете функционално?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли икаквих сазнања о томе да су формиран негде логори за ратне заробљенике?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Сазнао сам за логор у Сремској Митровици јер су моји неки колеге неке из управе одлазиле тамо да раде на испитивању њиховом, тако сам чуо за тај део.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А реците ми ови извештаји мисије Црвеног крста јесу ли ишли преко Вас, преко Ваше управе, потраживање где је ко и од заробљених?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Ја нисам добијао никакве извештаје, вероватно Управа безбедности. Ја сам у кабинету био сам, практично помоћник начелника и

тежишно сам се ангажовао око обезбеђења савезног секретара тих активности штаба врховне команде.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја се извињавам. У почетку нисам добро чуо. Коју сте Ви тачно функцију обављали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ево рекао је сад, поновио је други пут.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Помоћник начелника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помоћник начелника кабинета.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Помоћник начелника кабинета за безбедност.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Којег начелника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вука Обрадовића који је био начелник кабинета.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Која функција, мени то ништа не значи?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Начелник кабинета савезног секретара, а ја сам био његов помоћник за безбедност.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми да ли сте Ви чули да се спрема некакав војни пуч тамо у октобру месецу, у новембру, у септембру у Гардијској бригади, нешто што је Аца Васиљевић говорио?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Чуо сам.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта Вам је о томе познато?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Тада сам био, тада сам се налазио у кабинету, то је било негде увече. Бригада се тих дана припремала за претпочињавање, имала је пуно посла и ја сам слао истог овог мог референта да оде горе референте мало упути у специфичности предстојећих задатака. Негде предвече, увече, не знам тачно колико је било сати, Шљиво је дошао у моју канцеларију да би одатле назвао начелника кабинета, пошто су код начелника кабинета били, било је неких људи и позвао га код мене у канцеларију и рекао му «Вуче ови су из бригаде дошли, блокирали зграду» и онда смо ми сишли доле, генерал Мркшић је већ био у холу са овим шкорпионом.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја се извињавам, само ћу Вас прекинути. Колико је то се дешава пре одласка бригаде на вуковарско ратиште?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Непосредно пре колико се ја сећам. И онда је настало убеђивање ту и од стране Шљиванчанина и од стране Вука и још неких старешина да не ради то, мислим упућено Мркшићу, али су доле већ били на свим улазима ови против-терористи из бригаде и потпуном опремом, није се могло више ни изаћи из зграде ни ући, али ја сам онда стао као непосредно обезбеђење испред сале савезног секретара и даље сам и преко Шљиванчанина и ових пратилаца савезног секретара да не праве те, да се то тако не ради.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесте ли обавестили Александра Васиљевића о томе?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Обавестио га касније јер је у међувремену кад сам сишао да видим шта се ради ја сам, међутим, он није био у канцеларији, био је негде на путу, ја сам онда известио генерала Глигоревевића и његовог заменика.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте добили нека упутства шта да радите?
СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Генерал Глигоревић је убрзо дошао, а генерал Васиљевић нешто касније. Па ишли смо Глигоревић и ја доле међу ове старешине испред терористичке јединице и да их убеђујемо, они су рекли само како Мркшић он нам командује, тако да о томе. Онда су позвали Мркшића у Вуков кабинет и после извесног разговора успели су да убеде Мркшића да изда команду за повлачење.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И сад они одлазе у Вуковар. Реците ми да ли сте Ви као непосредно задужен човек за безбедносне јединице која је сада под пуном борбеном формацијском опремом, иде на ратиште? Кажете спреман је војни пуч пре тога или покушала или припремала се, да не квалификујемо ни Ви ни ја сада у овом моменту, јер то не знамо. Да ли Ви имате осим Ваше функционалне, безбедносне, контраобавештајног рада, да ли имате још неки обавештајни начин да сазнате шта ће се то сад десити? Они су тамо спремају се, једног дана треба да се врате у Београд. Да ли Ви пратите обавештајно шта се дешава са том јединицом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изузев овог редовног извештавања?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Могао сам једино преко старешина безбедности из бригаде и ја сам управо се чуо са Шљиванчанином и са овим другим момцима.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А који су то други момци, извињавам се, који су то други момци били?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Значи другим официрима безбедности.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко су ти били?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Значи, Љубиша је тек био дошао на ту дужност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вукашиновић?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Вукашиновић јесте. Карол Младен је дошао касније, ту су били још мајор Борисављевић Срећко, Каранфилов Борче и заставник ја мислим Милосављевић.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сад да Вас питам за Вукашиновића. Када он долази по безбедносним задацима да ради у бригади?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Ја мислим да је кратко време то било, можда месец дана пре.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Пре одласка у Вуковар?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Па месец два највише.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је њега поставио? Да ли је он био, колико се сећам он је пензионисан?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Пре тога је био командант Другог батаљона.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Другог батаљона? Ко је њега, ко му је тачно дао тај задатак да прелази и да кажемо ко га је поставио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То тако персонално питање у лето 1991. а што нас то занима браниоче? Што нам је то интересно? Ево како је персонално у лето 1991. како је напредовао и тако даље, ма немојте молим Вас.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Старешина и командант батаљона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Ђукићу, нисам дао одобрење да одговорите на ово питање јер не видим његову праву сврху и релевантност у овоме што ми судимо, знате браниоче.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па добро, немате директну релевантност, ја не желим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изузев неке радозналости па ево и ово како су спремали војни пуч, нису спремали војни пуч, све то може да буде нама интересно, ако ћемо право нема много везе с овим што ми судимо.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Чућете Ви у вези тога мало касније очигледно, али видећете Ви ту позадину и тог пуча и целе на крају Овчаре, то ће доћи једног дана на видело а то већ су неки људи информисани, а чућете и Ви ускоро. Ја знам зашто питам господина за то, јер тај пуч невезано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па морамо и ми да знамо.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јер дан пре тога био је тај пуч па су после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да имамо неке друге процедуре.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да не бих полемисао са Вама, ја ћу питати друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да је сведок Ваш, два сата и 15 минута Ви то искористите како Ви то желите.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте Ви имали некакав дотицај било какав функционалан, примали извештаје са од пункта Прве армијске области за безбедност?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Не, не, они нису имали никакву обавезу извештавања мене. Ту постоји само значи редован пут према Управи безбедности а не бочно, можда у неком контексту да се паралелно достави неко сазнање за суседну јединицу или команду, али је принцип извештавања по вертикали, значи претпостављена команда Управе безбедности.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим? Браниоци? Немају? Оптужени? Вујовић, па Вујановић.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је мајор Шљиванчанин по повратку из Вуковара писао извештај и да ли га је предао сведоку, по повратку значи из Вуковара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По повратку бригаде да ли је пита Вас опт. Вујовић, да ли је начелник или помоћник команданта за безбедност бригаде у то време мајор Шљиванчанин писао, сачинио какав извештај, а да је тај извештај упућен Вама и кабинету савезног секретара?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Није писао никакав посебан извештај, него је дошао да узме и оне што је нама слао, изгледа да их није имао, па је комплетирао код нас у кабинету један примерак свих тих извештаја из других шта је било папира можда и однео код себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добио копију?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добио копију од Вас тога?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из кабинета?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Он је то сам узео, ископирао то све.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Извините, могу ли прећи напред, ја стварно не чујем, ја сад стварно ништа нисам чуо, могу ли прећи напред?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Могу ли прећи ближе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ближе није проблем. Но добро, ево чули сте не да није сачинио неки извештај, него је дошао по оне своје раније да их узме јер их није имао, тако каже. Укључите други микрофон Вујовићу.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли се чује сад?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Значи, овако имамо. Александар Васиљевић од 26. јануара 2005. године на страни 25, ред 47 до стране 26, 31, каже да је 28. новембра Шљиванчанин дошао у управу, тада га је он питао да ли је написао завршни извештај органа безбедности о свим дејствима које су биле, значи са безбедносног аспекта и он је рекао да није. «Ја сам рекао да напише тај извештај и да то преда свом првом претпостављеном, то је тада био Ђукић Драган и он је тај извештај од Ђукића и онда је тај извештај од Ђукића дошао код нас у Управу безбедности и ја сам имао прилике да га прегледам. Он је био написан и на неколико страна откуцан као званични акт у којем готово да није било оних правих контраобавештајних безбедносних података за које је надлежан начелник безбедности у бригади».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, какве Ви везе имате са Васиљевићем?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве Ви везе имате са Васиљевићем?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Па знате како. Шљиванчанин је више ишао код Васиљевића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него Ви лично какве везе имате са Васиљевићем, са начелником Управе безбедности, је ли тако?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Па по тој линији стручној значи исто сам потчињен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али он Вас ту крсти као неког свог помоћника или тако некако?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Не, не, ја сам био у кабинету помоћника начелника за безбедност, он је начелник управе, значи ја сам њему исто потчињен по стручној линији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По стручној линији Ви сте потчињени Васиљевићу?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А по стручној линији?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: По стручној линији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Е сад, он тврди, ево чули сте ово што Вам је Вујовић прочитао да је Шљиванчанин сачинио неки извештај који је предао Вама?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Мени није познато да ми је предао, могуће да ја нисам био присутан да је мајор Стојановић, он је иначе ту документацију обрађивао, значи да сам га видео не бих могао толико да кажем да није рађен. Значи, једноставно ја се не сећам судија да је.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја бих онда овако само још опет. Александар Васиљевић је 27. јануар 2005. године, страна 16, ред 14, односно то је ред негде 20, каже овако Александар Васиљевић: «Мене је морао да обавештава о ономе што Шљиванчанин из те групе «Југ» обавештава свог начелника безбедности у кабинет. У то време је био потпуковник Ђукић Драган». Опет понавља, значи да је дужан Шљиванчанин да обавештава Ђукића, а Ђукић да је дужан да обавештава Александра Васиљевића. Сад овде чујемо сасвим нешто друго и то у више наврата Александар Васиљевић говори. Шта сведок каже на то, да ли је значи Шљиванчанин њега обавештавао и да ли је он обавештавао Александра Васиљевића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао нам је мало пре кога је обавештавао, да је то Каран сачињавао неки извештај и то нередовно.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Значи, сведок каже да Александра Васиљевића није обавештавао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ево чули смо га.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добро. Даље не треба да читам шта говори о том извештају Александар Васиљевић, је ли тако? То можемо касније да не замерамо сведока. Мислим, је ли треба да прочитам даље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам разумео?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли треба да прочитам даље шта се с тим извештајем дешава? Александар Васиљевић говори о том извештају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али он не зна за тај извештај, шта вреди.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Зато да не замарам сведока то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то кажем, он човек не знам за тај извештај, бар тако каже, онда шта вреди можемо предочавати до сутра.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли сведок зна да је Александар Васиљевић критиковао мајора Шљиванчанина пред сведоком, пред њим значи, у вези тог

извештаја што није написан? Да ли зна нешто у вези тога? Значи, да поновим питање. Да ли је Александар Васиљевић критиковао мајора Шљиванчанина пред сведоком и да ли је Александар Васиљевић рекао сведоку, значи о сведоку говорим, да пита мајора Шљиванчанина зашто не извештава о томе шта се дешава у Вуковару? Да ли сведок нешто зна о томе?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Мени је познато да је генерал Васиљевић често, сад можда није адекватан на реч «често» одлазио у Вуковару и нормално и са Шљиванчанином контактирао горе и другим органима безбедности. Мени није ни говорио да иде нити је шта говорио кад се враћао, али ја сам то схватао да је ипак бригада изашла из моје надлежности и да је у надлежности Прве војне области. Такође ми је познато да је орган безбедности Прве војне области, у ствари тим је био горе на истуреном командном месту са Животом Панићем и да су они позивали Шљиванчанина да им дође на реферисање.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: А да ли је био било који случај да је Александар Васиљевић пред сведоком, пред Вама критиковао Шљиванчанина?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Генерал Васиљевић за Вашу информацију, није ниједном био у мојој канцеларији за цело време мог мандата.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Сведок је сада поменуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви код њега?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Ја сам одлазио на нека реферисања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма не, то је ово што Вам Вујовић предочава у смислу да ли сте присуствовали Ви тако неком разговору Васиљевића и Шљиванчанина у смислу што га он критикује зашто не подноси извештај и тако даље?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Нисам био присутан, а и кад сам ишао управу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер он стално тврди, Васиљевић стално тврди како Управа безбедности уопште није обавештавана од стране Шљиванчанина да је он ту био врло, врло самовољан, да их ни о чему није извештавао и тако даље?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Ја сам већ рекао господине судија, оно што је достављено из бригаде ми смо то проследили Управи безбедности. Све оно што је долазило то је њима.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Александар Васиљевић у више наврата пребацује на Вас одговорност у вези извештаја, све пребацује на Вас, само за Вашу информацију, па да не потежем даље питања, него ћемо наставити даље. Да ли је, сад је сведок споменуо да је Александар Васиљевић често одлазио у Вуковар. Да ли сведок зна колико пута је одлазио у Вуковар?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Није ми познато.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Сад пошто сам слабије чуо, не знам да ли се понављам. Да ли је сведок обавештавао начелника Управе о дешавању у Вуковару како за време борбених дејстава за ослобођење тако и после, начелника Управе, значи Ацу Васиљевића да ли га је обавештавао сведок?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај сведок?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Овај сведок, да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже само су прослеђивали оно што су добијали.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Само путем ових извештаја, а генерал је више био у Вуковару и знао је више него ја шта се.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Па то знамо и ми само треба то суду приложити. Да ли је Александар Васиљевић осим сведока неко обавештавао о дешавањима у Вуковару како за време тако и после борбених дејстава?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Нисам чуо питање.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Пошто је сведок рекао да је прослеђивао извештаје, да ли је још неко слао извештаје Александру Васиљевићу о дешавањима у Вуковару, да ли сведок зна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сведок зна?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Логично би било да су и органи безбедности других јединица који су били на том делу да су и они слали, на пример начелник Прве дивизије је гравитирао мислим исто тамо Драгиша Јовановић, па било је ту и других јединица, они су слали извештаје својим командама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То би било за очекивати. Да ли Ви знате да су то и радили, ето то је питање?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Управо тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Говорим како је прописано и какав је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро прописани, него да ли је то и стварно било?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Кад сам био у Шиду срео сам се са Драгишом Јовановићем, он је био начелник у Првој дивизији и управо је говорио о том баш извештавању да шаље тамо команди истуреној па онда команди, да смо разговарали око састава тих докумената у борбеним дејствима практично, то нису исти као мирнодопске информације него шта све мора да садржи, око тога смо се баш и разговарали, што сад није важно за овај скуп. Значи, он ми је рекао да шаље извештаје редовно.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Извините, ја сад ништа нисам чуо. Да ли могу прећи на друго место? Нећу понављати питања, али стварно ништа нисам чуо шта је сведок рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како не чујете, не разумем?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Па не знам како, али не чујем. Не знам како стварно. Нећу понављати питања само да ли могу на друго место?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже принцип је да и остале јединице извештава, ево Прва дивизија из Шида рецимо и сад наводи, објашњава како је био лично присутан и разговарао тамо са извесним Јовановићем који је био начелник, је ли тако, за безбедност и разговарали су о томе шта такви извештаји треба да садрже, пошто се разликују они у мирнодопским условима у односу на ове у случају рата, је ли па су баш о томе разговарали како он треба да сачињава те извештаје и шта

они треба да садрже и тако даље. Ево то су његова сазнања и одговор на Ваше питање. Ви мало се примакните ближе микрофону да Вас се боље чује.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Извињавам се само да прескочим ова питања. Да ли сведок зна да је нека група пензионисаних официра која је послата испред Управе безбедности боравила у Вуковару после ослобођења града? Да ли сведок то зна?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Чуо сам да је горе био пуковник Боћа су га звали.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Како?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Он је док је радио у Управи звали су га Боћа, да ли је Бошко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Богољуб?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Пуковник. Не, Богољуб Кијановић знам да је он био и он ми је причао и још овај пуковник исто стари. Знам за.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вујић?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Вујић Богдан јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он Боћа?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Па мислим да је он био као најстарији ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него то Боћа, тај Боћа да ли је то Богдан Вујић или?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Јесте Вујић Богдан и Богољуб Кијановић, не знам да ли је још неко био, али за њих двојицу знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А какав је задатак њихов био тамо?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са каквим задатком су отишли да ли то знате?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Па њих је управа ваљда послала, не знам или су били претходно у Митровици, могуће да су већ били у Митровици око саслушања ових заробљеника који су већ били тамо па да је стигло наређење да иду у Вуковар, али то сад. То ми је Кијановић једном приликом рекао јер је и он био добио позив за сведочење.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добро, само пошто је споменуо Вујића и Кијановића, да ли му је познат Томић Славко?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: не.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Не? Стошић?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Не знам.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Цекић?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Како?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Цекић? Корица Бранко?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Не знам.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Мунџан?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Муницана знам.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Он је ко?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Он је из Прве војне области.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Орган безбедности, је ли тако?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Или је орган безбедности или је у некој контраобавештајној групи био, не знам тачно.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли знате кад су они дошли у Вуковар?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Мислите на ову групу?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Не знам.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: А да ли знате, рекли сте из Управе безбедности су послани, да ли знате ко их је лично, по чијем наређењу су они послани у Вуковар?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Ја се извињавам нисам Вас добро чуо.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Рекли сте да је Управа безбедности послала ту групу у Вуковар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вас пита Вујовић по чијем наређењу?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: По чијем наређењу?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Па ја нисам питао, ја сам претпоставио да, пошто су били у пензији, да их је управа позвала и активирала за тај део, то је могла само управа, ја не знам ко други.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Могу Вам предочити да Кијановић и Вујић говоре да их је Александар Васиљевић послао, па да ли Ви знате нешто, то они говоре?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Па они знају ко их је послао, ја кажем, морала их је управа безбедности, али ја нисам био ни ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није то спорно.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Спорно је зато што Александар Васиљевић то негира, он све негира што се тиче њега, чак пребацује, на овог човека је пребацио, човек говори «ја не знам», он каже али добро.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Није први пут.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Само да знате да је Вама Александар Васиљевић ради о глави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујовићу.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад ћемо да питамо сведока понешто везано за Васиљевића пошто претходно кажемо ради Вам о глави па водите рачуна шта ћете даље говорити.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да га не штите више, већ да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли знате ко је од њих из те групе коју смо сада именовали, ко је био главно командујући, да назовемо, у тој групи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у том смислу да ли су имали некога?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли знате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављеног?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Како мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Група та господине Ђукићу, та група је ли њих, отишли су тамо на реон Вуковар, да ли имају неког претпостављеног старешину, вођу групе рецимо, команданта тима, то Вас пита Вујовић?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Формалног, неформалног?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Не знам стварно.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли знате с ким су они контактирали док су били у Вуковару?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ишта знате о активностима те групе?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли знате ишта о активностима те групе, њихов контакт са управом или не или било шта какве активности, шта су они радили да ли знате нешто?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Па молим Вас ја сам од Кијановића чуо скоро кад се припремало за сведочење, рекох «Кићо, шта ћеш ти овде, откуда ти», он каже и онда он исприча да је био са Боћом горе и у вези тога да треба да да изјаву, а ја у то време нисам знао ни ко је био ни шта је.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је сведок упознат са групом, експертском групом, како да је назовем, на челу са др Станковићем која је била у Вуковару?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: То сам само чуо или читао.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Значи, Ваш потпис није да се шаље та група, није потпис Ваш био?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Нисам у току био тада.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Извињавам се, то помињем зато што сам то у Хагу чуо али нисам разумео да ли је Ђукић или оно па сам овако успео да питам. Сведок је рекао да је Сајрус Венс био у Вуковару, па бих поставио питање ко је надлежан да одобрава улазак међународних организација на ратно подручје и ко их надгледа њихову пратњу и оно ко је надлежан за то, међународни значи?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Савезни секретар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ближе микрофону молим Вас.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Значи, делегација са Сајрусом Венсом прво је била у посети код савезног секретара. Ја сам тог дана радио свој посао на обезбеђењу ту. Како су ми рекли ови старешине из протокола који су пратили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је, само нам реците ово па ће нам бити све јасно, да скратимо. Шта је био Бровет у то време?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Бровет?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Он је био заменик савезног секретара.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Не, него ја сам питао нисте ме разумели. Ко је надлежан за праћење кретања међународних организација на ратном подручју, па сам успутно поменуо Сајруса Венса да је он био па због тога. Значи, ко је уопште

надлежан за кретање међународних? Мора неко одобрити. Да ли је то управа или је то само, не могу они доћи на подручје ратно тек тако да се ником не јаве.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Кад су били у посети код савезног секретара и овај је Венс изразио жељу да оде у Вуковар и савезни секретар Кадијевић му је то одобрио и онда је издао задатке да се то организује.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ко ме је издао задатке?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Па један део задатака адмиралу Бровету и ми носиоци тога смо код Бровета по подне, увече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујовићу, какве ово има везе ко је надлежан да дозволи међународним?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ево само да завршим, готово, ја сам готов за три секунде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поседницима да дођу на ратно подручје, какве то везе има с овим о чему ми причамо?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Какве? Ја сам сад предочио књигу да се померају датуму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Сад сам Вам предочио књигу вуковарске болнице да Хрвати и то, да министар здравља каже да се померају датуми. Ја вам читаво време говорим да Обавештајна служба Хрватске и Управа безбедности на челу са Александром Васиљевићем преко «Лабрадора» акције је организовала значи «Овчару». Читаво време вам говорим, Ви не дозвољавате да ја поставим одређена питања и то ћу приложити. Има кроз разно-разне материјале што говори да је то тако. Ви не дозвољавате да ја поставим та питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која питања?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Оваква питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево дозволио сам, само покушавам да схватим смисао тог питања и сврху тог питања да добијемо од сведока одговор на то ко је надлежан у ондашњој Југославији, ко је надлежан био да дозволи међународним посредницима да дођу на терен ратних операција. Што је то битно и важно?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Битно је зато што њима није дозвољено да дођу на одређена подручја. Ко није дозволио међународним организацијама? Није то могао мајор Шљиванчанин, није нико него Управа безбедности Александар Васиљевић, ето то је то, који је спречавао долазак исто када Сајурс, али добро сад идем даље, па ћете онда видети шта и како. То је низ, низ питања што каже адв. Перковић, зашто су послати у Вуковар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па дошао је у Вуковар, човек је дошао у Вуковар, само друго је питање да ли му је дозвољено да оде у болницу и ко му није дозволио да иде у болницу.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да видимо кретања даље 19-ог, сад ћемо да видимо. Кад сте Ви дошли у Негославце са Сајрусом Венсом? Колико је било сати отприлике?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Негде око 12 ја мислим да је.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Колико су се задржали у Негославцима отприлике?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: У команди значи реферисање пуковник Мркшић је ја мислим неких пола сата да је трајао тај део у команди и онда смо кренули на ове радне тачке.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је било тамо неког можда задржавања да сте хтели кренути па рекли станите, још погледајте понешто и тако нешто, неког задржавања да ли је било?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чему све ово? Рекао је човек 4 сата су били ту и вратили се назад?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Четири сата су били све скупа, је ли тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Чему сад да идемо у ситна цревца типа где су се тачно, где су све били, тачно где су се све задржали?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли сте прво кренули у обилазак Вуковара или како па онда у касарну, Велепромет и релација?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ово је Вујовићу јако важно и јако битно и нек испита сведока до у ситна цревца, ајте.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Па прва та предвиђена тачка за посету је била касарна у Вуковару.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли сте одмах отишли у касарну или сте прво обишли град па дошли у касарну?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Нисмо се ми возили по граду него смо са патролом наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заменик тужиоца, колега?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Молим Вас само нешто бих хтео да кажем, а то је да овај сведок је рекао да 4 сата борави у Вуковару и рекао је који дан је то било. За догађај на Овчари сазнао је знатно касније, тако да сва ова питања мислим да не могу да нам помогну да расветлимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господину Вујовићу је јако важно да добије одговор на та питања. Мени није, ево члановима већа није, Вама није, али Вујовићу јесте и пустимо човека да га испита, да искористи прилику да сазна одговоре на ова питања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим да то није релевантно за овај предмет. Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Битно је зато што је «Овчара» 19-ог била, а то што су померили датум и што је тужилац померио датум, али нећемо сад око тога. Имају снимци, хоћете да вам говорим где се пролази са Сајрусом Венсом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо и онај снимак са Сајрусом Венсом.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Имате, значи, обилази се Вуковар. Није истина да се не обилази, имају материјални докази који кажу обилази се Вуковар. Ви обилазите Вуковар. Значи, питам да ли сте прво обишли Вуковар па дошли у касарну или сте прво касарну па обишли Вуковар па у Велепромет, релације?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остаје ми само нејасно шта је ту било од разрушеног града?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Са транспортерима ПТР и прва тачка је патрола је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Небитно.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Патрола војне полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Небитно, чули смо, на ову тему смо чули сасвим довољно и заиста више Вујовићу немојте ниједно питање да поставите у овом смислу.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Аутобуси су тад у касарни, али небитно је. Тад кад они долазе аутобуси су у касарни. Они значи кад долазе из Негославце, аутобуси одлазе на Овчару, Ви то не дозвољавате да се расплете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Под условом да то јесте тако.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: То је тако сто посто. Ја сам 18-ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су Ваше тврдње.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: 18-ог сам био пред болницом, 19-ог сам вадио конце, Станко је 18-ог извукао сестру. Ја тачно знам 19-ог конце сам вадио, има налази моји, ја тачно знам кад је «Овчара» била, сви говоримо о 19-ог, Ви не дозвољавате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Ви кажете, Ви ово тврдите, пустите то Вујовићу, Ви тврдите ово: аутобуси са заробљеницима из болнице су у касарни у ситуацији када су ту у касарну дошли овај сведок, Ђукић кад је довео Сајурс Венса, ја тако схватам те Ваше тврдње.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Зашто не дозволите да завршим питање? Аутобус је отишао, то је све Управа безбедности контролисала преко радио везе, чекала да се из касарне пребаце на Овчару, они се пребацују на Овчару, ови долазе у касарну нема нико. У међувремену. Па не дозвољавају ми се питања, ја морам коментарисати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да бисмо дозволени питање морамо да схватимо њихову сврху.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја вам говорим, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сад износите те тврдње, је ли, Ви сад износите те тврдње, тог типа и сад ћемо да расправљамо са сведоком.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Је ли имате папир кад треба да дођем на ВМА да вадим конце?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте Вујовићу, то није за сведока.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: То је 19., то је 19., ја сам тад у болници, тада из касарне је враћен аутобус, тамо је био Дацо Гунчевић што сам га звао за сведока,

с њим сам причао и Тању Бјелић, они су враћени из касарне. Тај дан ја вадим конце у болници, тад сам из тог разлога у болници, тад сам био из касарне дошао где су аутобуси били у касарни, из касарне дошао у болницу, вадио конце, срећем Дацу и Тању у аутобусу, значи из касарне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћемо ли то сведоку све да испричамо? Дајте човеку да му дамо столицу бар да седне на миру да слуша.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ви сте рекли да Вам дам објашњење зашто питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте Вујовићу, немојте да причате то, дајте питања сведоку, немојте мени објашњавати, у присуству сведока ми то немојте објашњавати.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Како се зове тај мајор Стојановић што га сведок спомиње? Поменуо је да је био мајор Стојановић неки с њима, како се зове?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Милан Стојановић.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: То је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате више питања?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ништа, само да знају да им Александар Васиљевић ради о главу. Нека им је бог на помоћ и нама исто ради то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су судницу напустили адвокати Штрбац и Ковачевић, а мења их бранилац адв. Калањ.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Доста тога је питано па сад ћу мало бити спорији док нађем нешта. Спомињали сте овде Петар Стојић да је одлучио да се не иде до болнице, тако сте рекли сад прије пет минута?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Да, он је као вођа пута био надлежан да или да измени план или да.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Он је одлучио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шљиванчанин је рекао није безбедно, пуца се и он одлучио да се не иде, чули смо.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Он је прихватио Шљиванчанинову оцену да није безбедно и он није човек хтео да ризикује, ми одговарамо за безбедност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не понављајте, чули смо.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро, али по томе онда ја закључујем да је тај Петар Стојић био главни за безбедност а не Ви?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Не за безбедност, он је био вођа пута и за протокол и за разговор за одржавање везе са делегацијом. Ја сам био обичан стражар, значи за безбедност физичко и друго.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Онда би Ви први требали одлучити ко је за ту безбедност а не он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте сад да се расправљамо са сведоком шта би требало. Немојте одговорити на ово питање. Ђукићу, немојте одговорити на ово питање.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Шта му је конкретно рекао Шљиванчанин, конкретно све?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Знам да је објашњавао и образлагао да се не може тамо ићи, да он одговара за његову безбедност, да се тамо још пуца и тако даље, да има и да у целини није безбедно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали прилику да видите то и на ТВ снимку касније?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Ја сам чуо да има снимак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте имали прилике да то видите? Чули сте да има, али нисте имали прилике то да видите?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Нисам

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ко је све био присутан приликом тог разговора Шљиванчанина и њега? Ко је био присутан?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Значи Шљиванчанин, пуковник Стојић, било је ту још ових људи из обезбеђења, а после смо пришли ја и генерал Павковић тако да сам тај део чуо.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је био неко из Међународног црвеног крста, из Европске заједнице или тако?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Ја колико се сећам састав делегације био је господин Сајрус Венс, онда Марк Голдинг, мислим да је било њих шест, ја не могу сад свих да се сетим.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: И где се тачно обавља тај разговор, то рецимо убеђивање да није безбедно, где се тачно обавља? Да ли је то у штабу, у граду или где?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Па ту у Негославцима, значи одмах кад се изађе из шатора војне болнице ту крај пута једно.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Значи, ту је одлучено да се не иде у болницу?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Јесте, јер ми смо завршили по плану све што је и онда је он накнадно инсистирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте рекли, то сте објаснили.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Значи председниче то није тај снимак онај што ми имамо, уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није тај снимак?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па ево човек каже где се то обављао разговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви кажете није тај снимак.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па Ви сте инсистирали да га наведете да је то било на мосту, али то није било на мосту зато га и питам где је то било. Шта је све

долазило у тим извештајима из Гардијске бригаде, односно Карена Младена према вама, шта пише у тим извештајима? Ево сетите се један.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Први део обухвата по правилу испољену обавештајно-извиђачку диверзантску, терористичку, психолошку пропаганду. Други део је стање у јединицима ако има неких појава које би утицале на безбедност и трећи би био стање на територији у зони бригаде.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Е сад ме то интересује. Шта је око тога писано, ако је писано?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Много ме питате, давно је то било.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли не смете то рећи или?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Па не сећам се.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Тога се не сећате?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Стварно се не могу сетити.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли можете било чега да се сетите, неког детаља?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Друго, ја сам господину председнику суда већ изјавио да сам ја већим делом био одсутан у пратњи савезног секретара и других.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ко је уместо Вас примао тај извештај?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Мајор Стојановић који их је обрађивао у виду информације и достављао Управи безбедности. Ако је нешто у међувремену било битно упознавао је и Вука Обрадовића као начелника кабинета.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Гледајте сад ћу Вас питати, ако ми суд то дозволи. Ако мајор Вукашиновић сазна од свог помоћника да је на Овчари стрељано толико и толико људи и обавести Шљиванчанина, значи ту и Карана, да ли он обавести Вас или Вашег помоћника, нема везе? Да ли то има тежину да дође до Александра Васиљевића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је шта би било кад би било.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Из тог периода ја се не сећам ни да су стизали, значи већ пред крај негде нису више извештаји ни долазили ни до нас, а сваки извештај који је до нас стигао прослеђен је управи, али то не значи да у управи Александар Васиљевић први да то иде њему директно, он је начелник, он има службе, има одељења оперативна, прво, друго, треће које то проучава, анализира и онда ако заслужује онда се упознаје начелник, не гледа он сву пошту знате.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Кад је такав један извештај стигао задњи, задњи извештај од Гардијске бригаде према Вама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви то знате?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Је ли се сећате?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Не могу да се сетим.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли сте Ви ових дана или прије годину дана контактирали било с ким у вези сведочења овде овог случаја?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Па не, ја сам значи о оним питањима што ми је одбрана Шљиванчанина постављала од тада сам почео размишљати, да се подсећам и кажем ишао сам да тражим ту документацију, нисам успео да.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ви сте у пензији? Како Ви можете до те документације доћи?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Па покушао сам али.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Преко кога?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Па тамо где сам радио и где сам предао ту у Министарству одбране, овамо сам ишао код генерала Ковача.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Цветко?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Што смо били сарадници да погледа да то у документацији се пронађе, онда је он одредио људе да то траже и као нису успели да, нашли су само неке полицијске извештаје, онај годишњи.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли сте причали о «Овчари» са Александром Васиљевићем?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Он је то причао код генерала Гојовића у канцеларији једне прилике али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ближе микрофону молим Вас господине Ђукићу, померите тај микрофон некако.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Значи, било је говора код генерала Гојовића, он је био већ пре мене ту, они су разговарали на ту тему око неких доказа и томе слично, ја сам касније дошао па сам хтео да консултујем исто Гојовића. Значи, било је говора али ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад је то, кад се то дешава?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Прошле године негде.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли сте добили позив некакав или је то тако било?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Па добио сам био позив.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Као сведок, шта, у ком својству позив?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Од тужилаштва, Карле Дел Понте и требао сам да се јавим у канцеларију овде у Београду и ја сам потписао позив, примио и онда су ми јавили да се одлаже и више ме нису ни позивали тако да нисам ни имао ништа.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Можете ли да се сетите детаља о чему сте разговарали у вези «Овчаре» са Александром Васиљевићем кад је он причао са тим, како сте рекли, Гојовић, како?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Нисам ја разговарао, био сам присутан кад су они неке, већ су били поодмакли, не бих знао сад у ком моменту сам ја био присутан тако да не бих те детаље.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Било шта, да ли можете било чега да се сетите?
СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Па било би то можда парцијално и боље да
кажем да се не сећам.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: С ким сте још причали у вези «Овчаре»?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Молим?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јесте ли још са неким причали у вези «Овчаре» и
тог догађаја?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Не, значи то је са Кијановићем кад се и он
спремао за сведочење.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Њему сте причали о Овчари?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Па да, ја сам га питао шта ћеш ти овде и онда је
он рекао да се затекао онда и да због тога на те околности треба да да изјаву.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Шта Вам је Кијановић рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ближе микрофону молим Вас господине Ђукићу,
окрените се нама и нама одговарајте. Господине Ђукићу, окрените се према нама,
немојте више да гледате Вујановића, чујете шта Вас пита и нас гледајте и нама
причајте.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Значи, ми нисмо сели да разговарамо о
«Овчари», мислим на Кијановића, него сам га само упитао док смо чекали код
Гојовића «шта ћеш ти Кићо овде» и он рече да је, први пут сам тад чуо да су он и
Богдан били тамо у то време и да на те околности треба да дају изјаву, ништа
више.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Господине пуковниче, Ви немате разлога да се
плашите нимало, ја Вас само питам шта сте чули од Богољуба Кијановића кад сте
рекли да сте са њим разговарали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Ја се не плашим господине, а ја нећу да кажем
оно што не знам, јер може да има веће последице да ја кажем нешто што Ви
желите а истина је само једна.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Знам, рекли сте причао сам са Богољубом о томе и
сад не знате шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Нисам рекао причао сам, него само да сам
сазнао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте понављати већ трећи пут, немојте понављати.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли знате шта о Вашим сазнањима о евакуацији
болнице?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Не знам.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли знате ко је у Шиду боравио од
контраобавештајаца све?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Молим Вас поновите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је питање?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ко је у Шиду боравио све од контраобавештајаца – Љубиша Петковић, је ли можете да набројите имена?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Знам да је Љубиша Петковић био као начелник тог командног, истуреног командног места и надлежан за све органе безбедности у оквиру Прве армије. Са њим треба да је био још један старешина али ја не могу да се сетим. За Љубишу знам.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли су они дужни били вама слати извештаје?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Нису имали ту обавезу.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: А да ли знате Управи безбедности?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Па за Управу безбедности нормално зато што сви смо ми потчињени Управи безбедности у том стручном и обавезе извештавања линијом безбедности, с тим што је Љубиша као истурено командно место вероватно достављао у команду Прве армије тамо генералу Бабићу би требао, Одељењу безбедности Прве војне области.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли знате ко је Драги Вукосављевић?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Хоћете поновити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драги Вукосављевић?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Као да ми је познато презиме, али не могу да се сетим, нисам сигуран.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Начелник безбедности у 80. бригади, крагујевачкој.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Нисам чуо.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Из крагујевачке бригаде начелник безбедности.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Не знам ко је у то време био, знам раније био је Клепић пуковник, после њега не знам ко је.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли сте контактирали задњих дана, значи сад говоримо 18, 19. и 20. ако хоћемо датуме, са Борчо Каранфиловим?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Ја мислим да сам рекао, да сам изјавио да тих задњих дана после испраћаја делегације са Венсом, да је савезни секретар био или у Добановцима или на неком другом путу, или смо се са пута вратили у Добановце, тако да ја нисам ни био тих дана у канцеларији.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли Вам је познато да је ту код вас стигао неки материјал од усташког бојовника, значи радио везе, некакви папири, да ли је то стизало у Управу безбедности или код вас, значи као плен?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са командног места, наводног командног места Јастребовог?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ко је то донео и када ако знате?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Не бих знао када али мислим да је донео капетан Каранфилов и да је то предао, оставио код мајора Стојановића да се то транжира,

да се изврши селекција и то је мајор Стојановић урадио и тако комплет однео и предао у Управу безбедности, преда се старешини.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Е сад, мало је битно кад је то било да ли знате?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Па не бих могао да вам тачно кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У односу на овај дан кад сте Ви били у Вуковару да ли је то било пре тога, после тога, у том неком смислу ако можете ишта ближе?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Дозволите да не могу да будем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Још само ово. Рекли сте да је Аца Васиљевић долазио више пута у Вуковар. Да ли знате колико то пута, када, у задње време то нас интересује?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан је, Вујовић га је питао.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Знам да ме је једном и то још кад се враћао из Вуковара у ноћ звао из кола и питао ме је «Ђука, хоћеш ти да командујеш Шљиванчанином или ја» и на томе се све завршило то вече. Ја сам очекивао да ће он сутрадан да ме позове и да ми појасни више. Ја сам одговорио да ја не могу, нисам надлежан да командујем Шљиванчанином у тој ситуацији, те потчињености.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Значи, до Вас није никаква информација дошла док сте били тамо код савезног секретара да се на Овчари десило то и то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је рекао.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Не.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Је ли не знате или тврдите да није стигла?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је то рекао господине Вујановићу.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Сигуран да није стигла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: А ко је онда по Вама ту затајио у обавештавању?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Ту треба сад потпунија анализа.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Сад ћу Вам ја рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећете, нећете Ви сад анализирати са сведоком.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Је ли могу само да му кажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не богами. Е сад Ви седите па са сведоком да анализирате нећете.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље питања? Златар?

ОПТ. ВУЈО ЗЛАТАР: Добар дан. Ја бих само једно питање. Ко је био главни орган безбедности у Шиду? Да ли знате? Је ли то Љубиша Петковић или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је рекао, или бар сам ја тако схватио.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Значи, у Шиду је био орган безбедности Прве дивизије а пуковник Петковић је био као помоћник начелника Одељења

безбедности Прве армије, то значи да је Љубиша Петковић старији по надлежности у односу на и Драгишу и други не знам ко је још био.

ОПТ. ВУЈО ЗЛАТАР: А да ли знате можда ко је био командир војне полиције у Шиду?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: У Шиду треба да је онда ту полиција Прве дивизије јер је ту била и команда Прве дивизије.

ОПТ. ВУЈО ЗЛАТАР: Име нас интересује, ако знате име човека само.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Не знам, знам да је начелник Драгиша Јовановић.

ОПТ. ВУЈО ЗЛАТАР: Е сад једно конкретно питање. Да ли Вам је познато да су формиран пунктови, контролно-пропусне станице за улазак и излазак у Шиду и да ли Вам је познато ко је то контролисао и ко је то формирао?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Ја кад сам пратио Мисију у Вуковар нисам приметио те пунктове.

ОПТ. ВУЈО ЗЛАТАР: Добро, ви као делегација пролазите. У Шиду, у самом Шиду код Вашаришта ту је био пункт, то сви знамо, само ме интересује да ли знате ко је то формирао?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Не бих знао да вам кажем.

ОПТ. ВУЈО ЗЛАТАР: Ништа више немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вујовић још једно питање, је ли?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Пошто је сад нови елемент отворен, сведок је добио позив каже од Тужилаштва Хашког, за који то предмет је добио позив, претпостављам али да каже? Позив је добио од Тужилаштва за који предмет?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли он то зна?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Па мора на позиву писати. Шта је на позиву писало?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли разумели питање? Добили сте позив од Хашког тужилаштва да ћете овде бити саслушани у њиховој канцеларији овде у Београду, па од тога се нешто одустало, је ли тако, па Вас пита Вујовић да ли знате у ком предмету је требало да сведочите то, дате изјаву Хашким истражитељима?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Ја мислим да сам требао, колико се сећам, да се јавим прошле године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него у ком предмету?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: 04. марта да се јавим на разговор.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Не, него у ком предмету да ли знате?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Па ја се, значи листа питања је била почев од мојих биографских па онда дужности које сам обављао, па онда где сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било у предмету «Милошевић», да ли је то било у предмету «Докмановић», да ли је то у предмету «Вуковарске тројке» или у предмету «Шешел», ево то су четири предмета?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Не, односи се на «Овчару» и једно од питања је било шта знам о догађајима на Овчари и тако.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Само да питам. Пошто је споменуо сведок да се састао са Александром Васиљевићем и нисам чуо ко је трећи. Како је дошло до тога да се они састану? Ко је кога обавестио, како је то дошло до тога?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Па они су често у контакту, колико сам схватио генерал Гојовић је био судија ту Војног суда, па онда не знам да ли су се они, да ли му је он помагао јер Васиљевић је већ ишао у Хаг, како сам чуо, на сведочење.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Значи, да ли сте Ви њих обавестили, да ли су они Вас обавестили да се састанете вас тројица и где је то одржан тај састанак?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Нисмо се састајали господине нас тројица.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Па окупили?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Значи, генерал Васиљевић је бивао чешће код Гојовића око тих припрема његових за сведочење у Хагу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он их је тамо затекао.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: А ја сам ишао код Гојовића да се консултујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако и тамо сте затекли и Васиљевића?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Ја сам тамо затекао Васиљевића, он је убрзо отишао и ми смо после наставили да радимо.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: А јесте ли говорили нешто о овом суђењу овде можда, у Вуковару са Александром Васиљевићем?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Не, не.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Значи, то је било у некој приватној кући или како је то било?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: У канцеларији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У канцеларији код Гојовића.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: У адвокатској.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Значи, нисам сад чуо да ли је одговорио. Да ли је он добио позив, неког обавестио, звао, на који начин тај? Да ли је одговорио то, извињавам се?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте. Милојевић?

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Хтео бих да питам господина да ли зна прво имена људи који су били у Посматрачкој мисији у то време, тј. онај «Пемеза» тзв., имена људи?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Значи, Сајрус Венс, Марак Голдинг, Овен и не знам више.

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Да ли је био шведски дипломата неки ту из Пемеза?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Ми смо имали тај списак у оном Одељењу за везе, што је правило, али ја сам то заборавио, остало ми је у сећању ова два упечатљива имена, значи Сајрус Венс поготову, онда Овен и тај Американац Голдинг Марк како беше.

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Да ли можете да ми одговорите када су људи из Посматрачке мисије Црвеног крста и Лекара без границе ушли у болницу?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Ја не знам сад у вези те мисије или делегације Црвеног крста.

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Али Посматрачке мисије?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Ја сам само предводио ову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснили сте то.

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Да ли сте читали можда извештај Посматрачке мисије?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Не.

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Нисте? Да ли Вам је познато да ли је неко из Посматрачке мисије Црвеног крста или Лекара без границе направио списак људи који су изведени из болнице на дан 20?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Не знам, ја сам се истог дана вратио и оставио делегацију у хотел «Интерконтинентал» и онда отишао у кабинет. Ја више нисам ишао у Вуковар.

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Господине председниче, желим Вама да се обратим нешто. Ја је лично имам, нисам знао да ће господин сведочити на ту тему, јер не познајем господина, не знам шта је и ко је, имам у соби извештај Посматрачке мисије Пемеза где се говори баш о тим стварима и тим питањима па на пример једна реченица ради које сам ја устао где пише да су добили извештај 18-ог, да не могу да приме људе из Посматрачке мисије из разлога, значи 18-ог из разлога што имају сазнања а не могу да спрече убиство хрватских заробљеника. То вам могу донети сада, дајте ми пет минута. То је извештај чехословачког дипломате где говори о временским терминима, па каже и овако: «болница је евакуисана 20-ог, али када су ушли у болницу од људи, лекара, особља, су добили податке да су многи људи изведени пре тога и одведени у непознатом правцу». То је чешки дипломата, на «П» се презива, имам ја то, могу Вам доставити кад год хоћете, чак и у два примерка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутра можете.

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Што се тотално коси са изјавама ових, а где смо одсељени, 18, 17., да су четници и добровољци већ тада имали планове да стрељају људе на Овчари што нико овде није казао, па да видимо ко је саставио тај извештај, ко је предао тај извештај њима, који је заснован на неколико дана, да видимо ко нас је ставио тамо. Ко нас је ставио тамо он нас је и довео овде. Хвала. А ја ћу Вам доставити сад у паузи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још неко нешто да пита сведока? Ако нема да сведока отпустимо.

Даљих питања сведоку нема.

Сведок нема ништа више да изјави.

Сведока да питате нешто? Добро. Господине Ђукићу, тражите ли неке трошкове што сте дошли данас у суд?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неких трошкова што сте дошли у суд?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Платио сам само преноћиште ту у хотелу «Србија» и друго ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А путни трошкови?

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Довезао ме је пријатељ аутом тако да сад видећу за повратак, можда аутобусом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми Вам можемо досудити на име путних трошкова 900 динара, толико је цена аутобуске карте повратне на релацији Ваљево-Београд и назад.

СВЕДОК ДРАГОЉУБ ЂУКИЋ: Имам ја овде рачун од хотела ако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, то ћете дати нашој служби овој па ћемо Вам и те трошкове досудити.

Сведок тражи трошкове приступа и то путне трошкове као и трошкове преноћишта, будући да је из Ваљева дошао синоћ, те се исти сведоку и ДОСУЂУЈУ привремено на терет буџетских средстава суда.

Оставите тај рачун овој нашој Служби за подршку сведоцима. То је ова Служба за подршку сведоцима, сачекаће Вас они на изласку из суднице. Хвала лепо, можете ићи, хвала.

Потом, суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да СЕ ИСКЉУЧИ јавност главног претреса у даљем његовом току, ради одлучивања о мерама заштите сведоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим? Па имамо још овог, то је овај трећи сведок који је тражио мере заштите, рекао сам вам. Претпостављам да ћемо брзо с овим сведоком. Пола сата у сваком случају, сад је 15 до 2, до 2:15 ћемо радити, ако не завршимо наставићемо сутра. Дакле, позовите сведока. Режија, претпостављам да зна па и не морамо да им објашњавамо, од овог момента да прекину емитовање у медија центар, судијски медија центар.

Изостављен транскрипт у делу главног претреса који се односи на период од искључења јавности до сачињавања записника о одлучивању о примени посебних мера заштите сходно одредбама чл. 117-122 Законика о кривичном поступку који је објављен у «Службеном гласнику РС» под бројем 46/06 од 02.06.2006. године, ступио на снагу 10.06.2006. године.

Сведок МИЛУТИН ДАКИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Дакићу, име Вашег оца је?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Славко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Славко? Рођени сте када?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: 1951. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1951. године? Дакле, настављамо са редовним записником и саслушањем сведока, али кажем, је јавност искључена.

Рођен 1951. године.

Где сте рођени у?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Село Капел, Општина Доњи Михаљац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Пензионисани официр.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пензионисани официр?

Несродан, није у завади, упозорен, опоменут, те заклет читањем законског текста заклетве за сведока, исказује:

Господине Дакићу, да ли Ви знате против кога се води овај поступак?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Па обавештен сам у позиву против Вујовић Мирољуба и осталих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И осталих? Да ли сте имали прилике да чујете имена тих осталих људи да су познати из медија или?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Имао сам прилике да прочитам у штампи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете те људе?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Само Мирољуба Вујовића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мирољуба Вујовића познајете лично?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морам Вас питати да ли сте са њим у каквом сродству, завади?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Остале људе не познајете?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ми ћемо Вас саслушати као сведока. Дужни сте да казујете истину. За давање лажног исказа се кривично одговара. Нисте у обавези да одговорите на питања чијим одговором би себе изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Дакле, на та питања нисте у обавези да одговорите. Све чега се сећате дужни сте да нам пренесете, ништа не смете прећутати. Ако бисте одговором на неко питање повредили обавезу чувања војне тајне или какве друге тајне, онда нам скрените пажњу на то. Прочитајте гласно текст заклетве за сведока ту на пулту испред Вас се налази.

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Господине Дакићу, јесен 1991. године, Ви рекосте да сте пензионисани официр војске Србије?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Војске Србије и Црне Горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Србије и Црне Горе? Дакле, отишли сте у пензију у време док је још постојала та војска?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. У јесен 1991. године где сте?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Јесен 1991. године био сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој јединици?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Гардијска моторизована бригада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављам да сте били на терену Вуковара?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте отишли, кад сте се вратили и која задужења сте Ви имали? У ком чину сте били, које послове сте обављали?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Е овако. Значи, отишао сам, не сећам се тачно датума, негде септембар или, кад је и цела јединица отишла за Вуковар а вратио сам се 21. новембра, то знам кад сам се вратио. Био сам на дужности помоћника начелника Штаба за организацијско-мобилизацијске послове, командир Гардијске бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помоћник начелника Штаба? Начелник Штаба је био?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Заменик команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Именом и презименом?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Пуковник Миодраг Панић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Миодраг Панић? Ви сте били тада у чину?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Потпуковника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У чину потпуковника?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, његов заменик или помоћник за организационо?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Организацијско-мобилизацијске и персоналне послове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И персоналне послове? Е добро, ти персонални послови нас овде занимају. Да ли сте све време извођења борбених дејстава у Вуковару које је изводила Гардијска бригада, Ви били тамо на командном месту? Где је било командно место бригаде?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Командно место бригаде је било у Селу Негославци, а моје командно место, позадинско командно место у Селу Берак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Селу Берак? Да ли сте Ви ишли на нека реферисања код команданта?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Веома ретко. Одлазио је командант позадинског овог командног места и други само по позиву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И други само по позиву? Ви, Ви лично?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Пар пута по позиву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пар пута по позиву? Кад су престале борбе у Вуковару по Вама?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: 21. чини ми се новембра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су тада престале борбе?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тада сте се Ви вратили за Београд?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Пардон, грешка. Значи, 21-ог смо се вратили, борбе су престале 18-ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се вратила комплетна јединица или само Ви лично?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Комплетна Гардијска моторизована бригада вратила се 21-ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, рекосте знате Вујовића. Откуд знате Вујовића? Знате ли га лично?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Лично Вујовића знам и само из 1993. године, обзиром да сам крајем 1992. године поново упућен у Вуковар наредбом генерала Перишића, вероватно вам је познато кад смо ми сви који смо рођени, а радили смо у војсци, упућивани на своје територије. Тад сам исто радио у команди тог корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вуковарског корпуса?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: У команди корпуса 11-ог, али корпуса Републике Српске Крајине, не ЈНА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био тада командант?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Командант био је Богдан Сладојевић – потпуковник, а Мирољуба Вујовића сам упознао негде у фебруару или марту

1993. године јер сам добио некакав задатак да нешто урадимо са њим јер он је био на дужности у Органу народне одбране или Војном одсеку, не знам тачно како се звао тај орган на чијем је он челу био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тада сте га и упознали?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Тада сам га упознао први пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате га из времена ових ратних дејстава 1991. године, у јесен 1991. године?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Не, лично не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лично не? Да ли сте ишта чули о њему тада док сте били у Вуковару?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: О њему лично нисам ништа ни чуо. Једино што сам лично чуо о том одреду Петрова гора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је то било? Шта је то одред Петрова Гора?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Па Петрова гора био је одред, како су га звали, Територијалне одбране, односно људи који су живели у Вуковару, а који су само формирали тај одред који је постојао и пре нашег доласка тамо, пре доласка Гардијске бригаде, а по доласку Гардијске бригаде је претпочињен команди Гардијске бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква су Ваша сазнања из тог периода о јачини, о снази тог одреда, колико је имао људи?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Нажалост то је овако мало тешко питање, обзиром да никад на командном месту нисмо имали поименичан списак тих људи из тога одреда. Имали смо одређене бројке кад је у питању било снабдевање муницијом, храном, санитарским материјалом. Оне су се кретале негде од 35 до 60, зависно како када људи а једини списак који смо имали, али ја не знам тачан број, у том списку је био списак за исплату дневница. Када смо исплаћивали резервистима дневнице тада смо имали њихов списак по ком су исплаћиване дневнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико их је било на том списку?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Нажалост не знам на том списку. Знам да је било доста више него у претходним бројним стањем, али не бих вам могао рећи колики је тај број ни приближно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад су исплаћиване те дневнице?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Па кад је резервистима, негде при крају, при крају нашег ангажовања у Вуковару, не бих тачно знао датум, али ту негде једном месечно, 15-ак, 20 дана пре нашег одласка кад смо извршили отпуштање добровољаца и резервног састава након оних 45 проведених дана ако се сећате тог наређења да смо морали отпустити резервисте. Значи, у том моменту смо вршили исплату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када би то било ово 18, 19, 20, 21?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Ако одуземо отприлике, али немојте ме држати за реч, неких можда 20-ак дана пре 18. новембра, тако некако отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте тај сте одред затекли тамо на терену Вуковара кад сте дошли, да ли је било још неких одреда Територијалне одбране, јединица Територијалне одбране?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Колико ми је познато није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво кад кажете одред то ме онда вуче, асоцира на неку јединицу формацијску која је јача него чета, али ово од 35 до 60 људи то је један вод, два вода, па ми сад није баш много јасно шта је одред у том смислу?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Па знате шта, одред нема своју формацију. Формацију има чета, вод, батаљон, бригада, одред обично нема своју формацију и може да буде различитог састава и различите бројне величине. Ми смо га третирали као одред Петрова гора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било још неких јединица Територијалне одбране, добровољачких јединица тамо на терену Вуковара?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Колико је мени познато не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Селу Берак рецимо да ли је било каквих јединица ТО?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај одред ТО Петрова гора, како га већ зовете, да ли је имао неког команданта, неку команду, неки штаб, неке људе да ли сте познавали из штаба, из команде?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Нисам познавао никог из тог одреда Петрова гора јер по својој службеној дужности нисам имао прилике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нити додирних тачака са њим?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Да извршим обилазак нити да идем не само у тај одред већ у било коју другу јединицу која се налази на борбеном положају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли сте чули за имена неких људи али којих нисте упознали?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Можда сам и чуо али верујте ми заборавио сам, нисам чуо, тврдим да сам за Мирољуба Вујовића први пут чуо 1993. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али у овом смислу и у овом контексту како рекосте тамо да ли у Војном одсеку или у Народној одбрани, где је већ радио? Нас занима овај одред Петрова гора? Да ли у склопу послова које сте Ви обављали, да ли су неки персонални послови?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Јесте персонални.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи, шта то подразумева?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Па моја обавеза је била да водим рачуна о попуни, прво мобилизацији јединице и друго о попуни јединице војничким и старешинским кадром. Шта то значи? Уколико дође до већих губитака у јединици, болести, уколико поједини људи одлазе због неких разлога из јединица на лечење, на боловање или нешто друго, моја обавеза је била да извршим

адекватну попуњу тих јединица преко војних одсека из Београда где смо и били на попуни новим људством. И друго, још једна додатна обавеза која је била то је било кад су почели да пристижу добровољци пријем и распоред добровољаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесу ли стизали неки добровољци тамо?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли неку представу колико је рецимо добровољаца стигло на терен Вуковара и распоређено унутар јединица Гардијске бригаде?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Имао сам ја тачне податке, сад ја не могу да се сетим тих података тачних. Сви добровољци који су долазили, долазили су са списковима својим које смо ми претварали у наше спискове. Поред тога били су распоређивани у наше јединице где су такође регистровани сви. Значи, ниједан добровољачки одред који је дошао није био самосталан, сви су били интегрисани у постојеће јединице Гардијске бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су били интегрисани? Да ли су они инкорпорирани у неки организациони систем Гардијске бригаде и стављени под команду или су они само садејствовали у борбеним дејствима?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Сад ћу Вам рећи. Дакле, добровољци када су долазили, значи командант бригаде, команда бригаде достављала је мени број колико добровољаца да се интегрише у коју јединицу. Не знам да ли знате ми смо имали четири јуришна одреда. Значи, колико од приспелих добровољаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сваки терен има неке своје чете, водове?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: У зависности од специјалности ког добровољца, дакле, водили смо рачуна и о броју и о специјалностима. Они су од нас распоређивани командантима јуришних одреда, а команданти јуришних одреда су их распоређивали у ниже јединице у оквиру тих одреда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли Вас ја добро пратим, да ли то сад значи да неки добровољац заузме тачно тамо одређено место у структури јединице типа да се налази не знам ни ја, у том и том одељењу тог и тог вода, те и те чете, тог и тог јуришног одреда?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Јесте тачно тако, само што та одељења нису више била 10 људи него су могла да буду по 20 људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По 20 људи?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви и Панић имали икакве везе, икаквих ингеренција око персоналних решења, промена унутар овог одреда Петрова гора?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Ја нисам, али мислим да ни начелник штаба није имао ингеренција око персоналних решења у оквиру тог одреда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумете, да се уместо постојећег не знам помоћника за ово постави неки други итд?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Не. Мислим да су они били сами организовани и да су сами поставили свог команданта. Мислим, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за Леву суподерицу?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Па то је јединица Српске радикалне странке која је дошла на ратиште, такође као добровољци и то је једина јединица која није инкорпорирана у јединице Гардијске бригаде, остала је јединствена и самостална, не самостална у оквиру Првог јуришног одреда, али сви заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, тако смо чули да они нису интегрисани у овом смислу како нам малопре објаснисте, него су садејствовали.

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Садејствовали тачно у оквиру Првог јуришног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оквиру Првог јуришног одреда?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви водили било какве персоналне евиденције из којих би могло да се утврди ко је кад, до какве смене дошло, ко је кога заменио итд.? Да ли се воде, дакле тај орган, да ли води те и такве евиденције?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Значи, све оно што је у органском саставу било Гардијске бригаде евиденције су вођене и за све су издаване наредбе. Значи, по надлежностима. Ако је у питању старешина онда су то биле наредбе начелника кабинета савезног секретара, ако су били војници у питању онда су биле наредбе команданта бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо за једну наредбу командата бригаде овог типа. Један сведок каже да је ту наредбу затекао на свом радном столу тамо негде мислим на Велепромет, ако знате где је Велепромет био у Вуковару, да је то било неколико дана након ослобођења Вуковара а да је наредба била стара неколико дана, да је у потпису наредбе командант Мркшић и да у тој наредби каже да је командант ТО Вуковара Мирољуб Вујовић, да је његов заменик Станко Вујановић, а да је тај сведок опет одређен за неке послове друге унутар те ТО и да је дакле то наредба командата Мркшића о неком именовану, постављењу итд.

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Ако је та наредба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вас питам прво да ли сте Ви чули, имали прилике да видите или можда и сачинили такву наредбу ако сте већ неки орган и за персоналне послове или помоћник начелника штаба и за персоналне послове, да ли сте имали прилике да видите такву наредбу? Да ли је уопште Мркшић могао да изда, донесе такву наредбу о таквим постављењима за неку јединицу која није његова по Вашем најбољем сазнању и сећању?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Дакле, ако је у питању израда наредби, значи мој орган је требао да ради предлог наредбе којим би командант бригаде потписивао. Мој орган и ја лично такву наредбу нисмо написали, нити дали Мркшићу на потпис. То је једно, а друго по правилу о надлежностима командант бригаде није имао право оваквих постављења о којима смо ми причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми тај израз садејствовати, шта он по Вама подразумева? Како га тумачите Ви, садејствовати?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Ја нисам рекао ни у једном моменту реч садејствовати.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председник већа је, па сте Ви рекли садејствовати, па Вас ја питам шта Ви подразумевате садејствовање? Да ли је то војнички израз или шта?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Садејство значи ако имамо две јединице на истом задатку, претпостављени старешина и једне и друге јединице организује садејство, односно заједнички наступа ка реализацији задатка у тој акцији. Значи, садејство регулише заједнички претпостављени старешина обадве јединице.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сад, Ви кажете садејствовали, односно председник већа за Леву суподерицу, у оквиру Првог, не знам, ко је онда био њима непосредни старешина?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Непосредни старешина одреду Лева суподерица био је командант Првог јуришног одреда.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Он је био њима надређен?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Надређен.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Дакле, колико сам схватио онда нису садејствовали Први јуришни одред и Суподерица него је Суподерица била у оквиру?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: У оквиру Првог јуришног одреда.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То је нешто друго. Реците ми, јесте ли Ви делили или имали такву неку наредбу или било шта да делите добровољце или да сте добијали ово су добровољци, не знам Српске радикалне, ово су СПО-а или било шта тако?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Е овако да вам кажем.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Или је то рекла-казала оно што сте чули или?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Да вам кажем. Сви добровољци који су долазили сви су долазили преко команданог места у Негославцима, сви су се јављали у Негославце и инкорпорирани у наше јединице.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сад, ово је питање политичке природности, да не би уводили политику.

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Ако дозволите, изузев Леве суподерице. Дакле, одред Лева суподерица није прошао поред мог органа, сви други јесу.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А по чему Ви закључујете да је то Српска радикална странка или сте то чили или било шта?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Не. Закључујем зато што је Шешељ долазио и обилазио.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То због тога? Да ли знате да су сви припадници Леве суподерице били чланови Српске радикалне странке?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Не.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте Ви водили некакву евиденцију у вашим персоналним картонима или било шта за добровољце ко је припадник које странке?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Не.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нисте имали дакле политичку неку селекцију добровољаца?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Не.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Следеће је питање, да ли сте Ви водили неку персоналну књигу или неки персонални дневник да ли постоји у оквиру бригаде за коју сте Ви били задужени?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Хоћете поновити нисам разумео питање.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: На крају и председник већа и сви смо овде правници, немамо ту војничку терминологију, да ли постоји књига у коју се уписују наредбе о постављењу и именовању, значи поред тог једног акта који се пише да се нешто и запише, значи и нека евиденција. Данас је донета наредба, не знам, како Ви то зовете књигу у вашој бригади?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Рећи ћу вам ја. Дакле, на командном месту и позадинском и основном командном месту води се оперативни и ратни дневник. Све промене у оквиру јединица уписују се и у оперативни и у ратни дневник. Важније је у ратни дневник, а све до најмањих у оперативни дневник који се ради по данима. Значи, оперативни орган на основном командном месту и оперативни орган на позадинском командном месту раде и један и други дневник.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, дакле, постоје такве књиге где се уписује то?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Да.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Дакле, један акт ако иде о именовању он мора бити праћен адекватно и у тим књигама?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Е овако, дакле донесе се наредба о именовању или постављењу или премештају било о чему, реализација те наредбе, наредба се доноси данас, реализација може да буде за 4, 5 дана или за 15 дана, значи у моменту кад се реализује та наредба тај моменат се уписује у оперативни дневник.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Али опет мора да постоји неки траг онда кад се донела та наредба?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Значи, наредба се доноси по надлежностима. Ако су у питању официри, значи у чину мајора, доноси га савезни секретар за Народну одбрану. Ако су испод чина мајора доноси командант Прве армије. Ако су у питању подофицири – командант бригаде. Дакле, наредба се мора донети и она се доноси и њој се даје рок до кад треба да се реализује. У моменту кад се

реализује, значи кад се изврши комплетна реализација тад се податак пише у оперативни дневник.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, још сам нешто хтео питати, у погледу овог датума 21., повратка Вашег да ли комплет одлазите тада 21. цела бригада, Ви са њом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је рекао.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немам других питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим. Оптужени? Милојевић?

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Желим само да негирам господина да је Српска радикална странка била на неки начин власник одред Лева суподерице. Лева суподерица је формирана као одред ван страначки. У том одреду се налазе Хрвати, Мађари, Муслимани и многи други људи, али је чињеница једна да је у одред Лева суподерица највише стизало добровољаца Српске радикалне странке. То је право чињенично стање а не што господин каже. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Вујовић? Идемо брзо зато што морамо завршити са радом јер има послеподневно суђење па да људи могу да се спреме, да не губимо време на.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Само једно питање. Сведок значи, само је чуо за одред Петрова гора и Лева суподерица, је ли тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је сведок чуо за Територијалну одбрану Вуковара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чуо је за одред ТО Петрова гора, да су били ту, да су имали 35 до 60 људи, како кад. Кад је било да се исплате дневнице онда их је било пуно више итд. Ко је командант био не зна итд. Све је то рекао.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је чуо за одред Шешелјевци?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: За добровољачки одред Шешелјевци да ли је чуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ево рекао је.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја бих молио да се предочи документ сведоку, значи то је једно питање, нећу дужити јер нема потребе. То је строго поверљив број 464-1 од 21.11.1991. године што сам тражио вештачење документа да је фалсификат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, дајте да видим шта је то Вујовићу? То је оно нешто што сте добили од нас? Добро, добро, нема везе само да видимо шта је, дајте да видимо шта је. Можемо и ово да не тражимо сад. Кратки смо с временом. Славице, дајте ово сведоку да погледа. Немојте се обазирати на ове руком писане прибелешке него погледајте то наређење па нам реците само да ли је то из вашег органа то и такво наређење, по форми, по садржини и да ли се евентуално сећате тако чега?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Прво, ово није потпис Милета Мркшића, потписао га је начелник штаба Панић. Ови иницијали непознати су ми РТ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А форма?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Мој орган ово није написао. Орган којим сам ја руководио није написао ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем. Ко је још то писао? Ко је још могао да пише наредбе тог типа?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Можда је могао оперативни орган на командном месту да је написао ово на основу наређења команданта Прве армије. Ако је писао оперативни орган, претпостављам да је само преписао оно што је написао командант Прве армије.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да је тако нешто направљено да ли би тај документ био прослеђен Вама, пошто сте Ви за организацијско-мобилизацијске послове? Значи, да ли су дужни да проследе Вама тако нешто?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Ако могу да коментаришем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Рецимо команданту добровољачког одреда Шешелевци, ја као члан команде Гардијске бригаде за овај одред не знам. Команданту Првог, команданту крагујевачког у реду, командиру тенковске чете у реду, командиру ТО у Вуковару у реду, ПКПО, ово би требало да је стигло и мени јер пише Мобилизацијски и персонални орган.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, копија тога да се шаље Вама?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Значи, овај докуменат по овоме би требало да дође до мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате Ви тако чега?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Не, сигурно није дошао и помоћнику команданта за финансије и буџет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вујовићу можете узети ово. Да, да, Панић. Златар Вујо?

ОПТ. ВУЈО ЗЛАТАР: Добар дан. Само бих једно питање хтео. Када се повлачила гардијска јединица, ви кад сте се повлачили, ви као орган, персонални орган, да ли сте ви територијалцима, мештанима ударали у војне књижице «учешће у рату»?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Да.

ОПТ. ВУЈО ЗЛАТАР: А људи који су били у болницама, који су били рањени, који моментално нису били ту, да ли су долазили код вас после вадити уверења о учешћа у рату, да ли Вам је познато?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Не, код нас долазили су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ближе микрофону, окрените се према нама.

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Кажем долазили су ти у јединице у којима су били, дакле код команданта првог, другог, трећег или четвртог одреда, не у команду бригаде.

ОПТ. ВУЈО ЗЛАТАР: Конкретно, кад сте Ви напустили Гардијску јединицу?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: 25.11.1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Годину дана након?

ОПТ. ВУЈО ЗЛАТАР: 25.11.1992.?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Да.

ОПТ. ВУЈО ЗЛАТАР: Да ли се можда сећате Вучковић Давора? Знате Вучковић Давора?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Знам, капетан прве класе.

ОПТ. ВУЈО ЗЛАТАР: Да ли сте Ви можда били кад је он малтене, ајде да кажемо тако, сведочио за једнога да му се изда такво уверење, конкретно име и презиме Златар Вујо?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Па нисам разумео какво уверење да му се изда?

ОПТ. ВУЈО ЗЛАТАР: Уверење да му се изда о учешћу у рату са гардијском јединицом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О учешћа у рату?

ОПТ. ВУЈО ЗЛАТАР: Пошто је тај човек био у то време рањен, рањен није био кад се гардијска повучена, није имао ударен печат у војну књижицу него је дошао у гардијску да тражи то?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Сад ћу вам рећи. Било је таквих случајева доста, не један, два или три, дакле, за сваки тај случај командант бригаде је издавао уверења, али на основу мишљења и става потписаног команданата одреда. Дакле, Вучковић није могао то да потпише.

ОПТ. ВУЈО ЗЛАТАР: Не, не, пошто нема Радића у то време у гардијској, нема Радића, нема Мркшића, нема никога, Вучковић Давор налази се тамо, ја имам на пример потврду од Територијалне одбране, то сам имао, али пошто сам у време повлачења гардијске јединице на ВМА у болници, после Младеновац болница, излазим, све то завршавам и сад ми траже на пример за остварење инвалиднине, све оно знате Ви како то иде, траже ми учешће са војском, са гардијском јединицом, долазим у гардијску, не познајем никога другог осим Вучковић Давора. Вучковић Давор одлази са мном у горе у то персонално, како се зове, да ли Ви знате кад се уђе у касарну, главни улаз па горе већ при крају с десне стране имају ту неке радио везе или нешто и ту је била нека особа која, да ли сте Ви били, не знам сад ко је, да ли се сећате тако нешто?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Поновићу. Издавали смо таква уверења, али опет тврдим на основу става и то писаног команданата и одреда.

ОПТ. ВУЈО ЗЛАТАР: Па он је ту и попунио тај формулар.

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Ја не знам да ли је он имао право, да ли је он био у улози, он није био командант одреда. Значи, имали смо кад смо се вратили из Вуковара одреди су престали постојати јуришни, постојали су батаљони, први, други, трећи, полицијски, батаљони су постојали, али знамо ми који батаљон је био носилац активности ког одреда. Значи, тај командант батаљона је требао да

на захтев тога човека да напише да налазио се ту и ту од тад и тад, потпис, печат и команда бригаде издаје то уверење које му је потребно.

ОПТ. ВУЈО ЗЛАТАР: Али Вучковић је само као сведок да сам с њима био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он се не сећа.

ОПТ. ВУЈО ЗЛАТАР: Добро, само да знамо то. Значи, ударили сте у војне књижице свима који су били присутни остали.

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Јесте.

ОПТ. ВУЈО ЗЛАТАР: Добро, важи, хвала.

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Значи, сви који су имали доказе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Ако нема више питања сведоку. Да ли тражите неке трошкове што сте дошли данас у суд?

СВЕДОК МИЛУТИН ДАКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок трошкове доласка не тражи.

Питања даљих сведоку нема.

Хвала лепо можете ићи господине Дакићу.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Претрес се прекида.

Наставиће се 22. априла 2008. године, са почетком у 9:30 сати.

Довршено.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА